

*„Iš naujo peržvelkime
Siekius“*

TURINYS

Pristatymas	3
2. Pirmasis susitikimas „Gilioji Siekių prasmė“	5
3. Antrasis susitikimas „Pasidalijimo prasmė ir praktika“	11
4. Trečiasis susitikimas „Dievo Žodžio klausymasis“	20
5. Ketvirtasis susitikimas „Asmeninė malda“	27
6. Penktasis susitikimas „Sutuoktinių ir šeimos malda“	34
7. Šeštasis susitikimas „Pareiga prisėsti“	41
8. Septintasis susitikimas „Gyvenimo taisyklė“	48
9. Aštuntasis susitikimas „Rekolekcijos“	54
10. Priedai	61
10.1. Pasiūlymai apžvalginiam metų susitikimui	61
10.2. Apžvalginis metų susitikimas	64

1. PRISTATYMAS

Kodėl būtent ši tema ir kam ji skirta? Koks knygelės turinys?

„Komanda yra daugiau nei vien tik žmonių bendruomenė: ji susitinka „Kristaus vardu“. Ji padeda nariams stiprinti meilę Dievui ir meilę artimui, kad būtų geriau atsiliepta į Kristaus kvietimą.“¹

Kad kiekvienas žengtų tolyn šventumo keliu, „Dievo Motinos komandos neprimeta apibrėžto dvasingumo; jos tiesiog nori padėti porai įsipareigoti žengti Kristaus pramintu keliu. Tam jos siūlo gyvenimo gaires, Siekius ir komandos gyvenimą“².

Gyvenimo gairės: didžioji krikščioniška kryptis yra auginti meilę, kokios mums atnešti ir atskleisti savo gyvenimu bei Žodžiu atėjo Kristus. Komandų nariai yra raginami padėti vieni kitiems labiau ugdyti meilę Dievui ir artimui, ypač meilę savo sutuoktiniui.

Siekiai: Dievo Motinos komandos siūlo pasitelkti paprastas priemones, padedančias gyventi poroje ir komandoje, kad nepristigtume jėgų, drąsos ir palaikymo³. Tai reiškia „įsipareigoti“ šešioms konkrečioms Siekiams: reguliariam Dievo žodžio klausymuisi, kasdienei asmeninei maldai, kasdienei sutuoktinių maldai (jei įmanoma, šeimos maldai), pareigai prisėsti, gyvenimo taisyklei, kasmetinėms rekolekcijoms.

Siekiai yra Dievo Motinos komandų pedagogikos išskirtinumas. Jie kyla iš tikėjimo gyvenimo ir kiekvienam nariui, kiekvienai porai suteikia galimybę gilinti, išskleisti meilės santykį su Viešpačiu ir gyventi veiklios meilės gyvenimą sekant Juo.

Komandos gyvenimas: tai ne tikslas pats savaime, bet priemonė padėti poroms. Taip poroms suteikiama galimybė melstis, dalintis ir padėti vieni kitiems keliaujant Viešpaties link per Pasidalijimą susirinkimo metu. Drauge su dvasios palydėtoju poros, suvienytos Santuokos sakramentu, sudaro mažą krikščionišką bendruomenę.

1.1 Kodėl ši tema ir kam ji skirta?

Po kelerių praktikos metų kartais tampa sunku išlaikyti pastangą įgyvendinant Siekius. Be šio sunkumo, kliūtis gali būti per susitikimą skirti laiko tikram Pasidalijimui apie Siekius. Galima net pasakyti, kad kalbame apie blogiausiai suprastą laiką, mažiausiai vertinamą, ir dėl to prasčiausiai pasitarnaujantį poroms, o jis turėtų būti laikomas **komandos susirinkimo šerdimi**.

Kodėl? Tai greičiausiai susiję su netinkamu Pasidalijimo dvasios supratimu, taip pat ir su netinkamu Siekių suvokimu bei bendros vizijos trūkumu. Nepastebimas „vidinis sąryšis, suvienijantis šiuos Siekius ir kreipiantis juos viena kryptimi“⁴.

¹ Dievo Motinos komandų Chartija, 1947 m.

² Ten pat.

³ <http://www.equipes-notre-dame.fr/article/les-moyens-proposés-par-les-equipes-notre-dame> (2013 m. spalio).

⁴ Pasidalijimas (Mercedes ir Alvaro Gomez-Ferrer, 1986 m.)

Šia tema siekiame pataisyti tokį trūkumą. Ji sudaryta tarptautinės komandos 2011 m., išversta iš ispanų kalbos, ir turi du tikslus:

- Atskleisti kiekvieno Siekio prasmę ir bendrą turinį, taip pat Siekių sąsajas, kad jie būtų geriau suprasti ir taikomi.
- Atnaujinti Siekių taikymą padedant geriau suprasti tarpusavio pagalbos komandoje, mūsų judėjimo turto, svarbą.

Tema skirta poroms, komandose dalyvaujančiomis bent penkerius metus ir galbūt šiek tiek prarandančioms ryžtą – tai pagalbą refleksijai ir džiaugsmingam bei pasitikėjimo kupinam įsipareigojimui praktikuojant Siekius ir Pasidalijimą. Norime įkvėpti komandas naujos dvasios bei atverti žengimo į priekį bei tarpusavio pagalbos perspektyvą.

1.2. Koks knygelės turinys?

Aštuoniuose skyriuose mėginsime atskleisti Siekių vidinį sąryšį, jų prasmę, atsiveriančią mums kaip atsivertimo kelias. Taip pagerinsime Pasidalijimą – juk tai esminė komandos susitikimo akimirka.

Pirmasis skyrius skirtas giluminei Siekių prasmei. Antrajame aptariama giluminė Pasidalijimo prasmė ir jo praktika, pabrėžiant Atsakingosios komandos poros vaidmenį. Kiti šeši skyriai aptars kiekvieną iš šešių Siekių (Dievo žodžio klausymasis, asmeninė malda, sutuoktinių ir šeimos malda, pareiga prisėsti, gyvenimo taisyklė, rekolekcijos).

Dėmesio: knygelėje nėra pilno ir gilaus kiekvieno Siekio pristatymo. Jo ieškokite kituose judėjimo leidiniuose.

Kiekvienas skyrius sudarytas iš trijų dalių:

- Teorinė dalis, kurioje pristatomos apmąstymo gairės, remiantis Dievo žodžiu, tėvo Kafarelis raštais, dokumentais ir liudijimais.
- Praktinė dalis su vienu ar keliais pasiūlymais, konkrečiai pritaikomais asmeniniame ar poros kelyje, atsižvelgiant į mėnesio dvasinę temą.
- Gairės komandos susitikimui (malda ir klausimai pasikeitimui nuomonėmis ir Pasidalijimui).

2. PIRMASIS SUSITIKIMAS GILIOJI SIEKIŲ PRASMĖ

„Būkite šventi, nes aš, VIEŠPATS, jūsų Dievas, esu šventas“, skaitome Kunigų knygoje (19, 1). Vėliau Jėzus pasakys: „Būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.“

Tai tas pats drąsus raginimas būti radikaliai ištikimiems Dievui, eiti Jo keliais, atsiliepti į Jo Meilę. Išgirdę tokį raginimą, tegalime prašyti Dievą į mūsų širdis įlieti savo meilės Dvasią, kad būtų pakeisti mūsų trapūs ir riboti gebėjimai.

Santuokos sakramento šerdyje šis reikalavimas įgyja ypatingą atspalvį: mūsų pora yra kviečiama atspindėti šią didžiulę ir besąlygišką Dievo meilę visiems Jo kūriniams.

Būtent taip, padedamos tėvo Kafarelis, pirmosios porų komandos rūpesčiu gimė Dievo Motinos komandos: ką daryti santuokiniame ir šeimos gyvenime, kad žengtume tolyn į šventumą paklusdami Viešpaties raginimui?

Taip atsirado Siekiai, pravarti įrankių dėžutė krikščionių poros laimei ir dvasinio gyvenimo augimui.

Gilinant suvokimą, kas yra tie Siekiai, pavyksta išvysti juos vienijančias ir prasmę suteikiančias vidines sąsajas. Jų praktikavimas veda mus į tikrą ir gilų susitikimą su Dievu – tai būtina mūsų atsivertimo sąlyga.

2.1. Apmąstymui: Vidinis Siekių sąryšis ir gyvenimo nuostatos

Visi Siekiai skirti tam, kad būtų pakeista mūsų širdis, kad ji atitiktų Dievo valią. Jų dėka mūsų gebėjimas sekti Jėzų didėja ir tampa regimas.

Siekiai – tai įrankiai, skirti mumyse ugdyti nuostatas, po truputį kreipiančias į vis labiau krikščionišką gyvenimą. Jie vykdomi kasdien ir įsipareigojus asmeniškai bei poroje, o jų tikslas yra vesti į tikrą susitikimą su Viešpačiu.

Siekiai yra konkretūs, nes kalbame apie kasdienes ir mums prieinamas veiksmus. Tai nėra lengva, mes esame kelyje, kuriame keliami tam tikri reikalavimai.

Ieškoti vienybės su Kristumi, gyventi su Juo ir kaip Jis – štai ir pirmasis siekinys būnant Dievo Motinos komandoje, kaip rašo tėvas Kafarelis:

„Tai daug reiklesnis dalykas. Tai kvietimas asmeninei ir poros pastangai: ištyrimo, kūrybiškumo ir pastovumo pastangai, apimančiai visą mūsų esybę. Šiai pastangai kiekvienas įsipareigoja laisva valia, tai nėra kieno nors mums primesta pastanga.“

„(...) Tai raginimai padaryti vis po truputį daugiau. Taip mums atveriamą galimybę patiems savo gyvenimuose iš tiesų susitikti su Viešpačiu, ir tai yra visų atsivertimų pradinis taškas.“⁵

Siekiai įsteigti ne šiaip sau. Čia visa juos vienijanti pedagogika, „giluminė prasmė“, kad mūsų gyvenimui suteiktų labiau evangelišką prasmę. Šie siekiai turi vidinį sąryšį, grindžiantį

⁵ Tėvo Kafarelis citata *Pasidalijime* (Mercedes ir Alvaro Gomez-Ferrer, 1986 m.).

visą komandų pedagogiką visais lygmenimis: tai juos siejanti ir iš jų visumą padaranti logika.“

(Kasmėnesinis Dievo Motinos komandų laiškas, 1950 m. vasaris)

Jei iš tiesų vykdomi, Siekiai ugdo mumyse naują mąstymo, jutimo ir gyvenimo būdą, kuria mumyse gyvenimo nuostatas.

Štai trys pagrindinės nuostatos:

- 1.1) Ugdyti ištvermingą atvirumą Dievo valiai ir meilei.
- 1.2) Vystyti gebėjimą atsiverti Tiesai.
- 1.3) Auginti gebėjimą patirti susitikimą ir bendrystę.

Tai pamatinės krikščionio nuostatos, bet Dievo Motinos komandose jos įgyja ypatingą atspalvį: yra išgyvenamos dviese, poroje. Poroje, suvienytoje Santuokos sakramento, šios nuostatos turi kreipti į poros gyvenimo steigimą Dieve.

2.1.1. Ugdyti ištvermingą atvirumą Dievo valiai ir meilei.

Tai reiškia nuolat ieškoti Dievo valios mums ir mūsų gyvenimui. Siekdami šio tikslo turime susitelkti į du dalykus:

- **Mokėti klausytis:** tas, kuris klausosi, savyje atveria tuštumą. Jei to nepadarytų, negalėtų klausytis. Mūsų gyvenimo tragedija yra ta, kad mūsų „aš“ niekada neužsičiaupia.

Mokėti klausytis, tai mokėti išsaugoti pagrindinę giją, Dievo pašaukimą, dažniausiai pasiekiantį mus per Jo Žodį, bet taip pat per tylą, gamtą, kitus žmones, įvykius.

- **Stropiai skirti laiko Dievo valios pažinimui:** šiai mokinystei reikia laiko ir pastovumo. Tai taip pat raginimas skirti laiko tik sau, o ne kitiems. Leisti, kad Dievas, kuris mūsų gyvenime yra svarbiausias, užimtų savo vietą ne tik kada mes to norime, bet **kiekvieną dieną**.

Štai prasmė, slypinti po Dievo žodžio klausymusi. Tokio pačio uolumo bei siekio reikia ir asmeninei maldai, ir sutuoktinių maldai, kurių iš mūsų prašoma taip pat **kasdien**: „skirti laiko kiekvieną dieną“. Pakanka bent kelių minučių, svarbu, kad jos būtų skiriamos kasdien. Taip pat yra ir su Pareiga prisėsti, kuri skirta suprasti Dievo planą mūsų porai. Ir su kasmetinėmis rekolekcijomis, kurios nėra ir negali būti tiesiog gero pamokslininko pasiklausymas, bet turi kreipti mus atverti visą gyvenimą Dievo žvilgsniui.

2.1.2. Vystyti gebėjimą atsiverti Tiesai

Gyventi tiesoje reiškia pirmiausia susivokti savyje, kad priimtume savo teisybę, po to kurti ir dirbti remiantis tikrove, o ne vaizduote, išsisukinėjimais, susvetimėjimu, dalinėmis tiesomis, melu.

Čia mums gali padėti „gyvenimo taisyklė“, kurią turime „nusistatyti“, „priimti“ ar „peržiūrėti“. Prieš ją nusistatant, pirmiausia reikia pažinti save, susipažinti su savo silpnybėmis, žaizdomis, dalykais, ties kuriais turime dirbti. Pasirinkti gali padėti mūsų sutuoktinis, galiausiai komanda, nes mes esame saviapgaulės meno meistrai. Reikia suprasti,

kad dvasinis kelias ne visada yra nuolatinis ėjimas į priekį. Būtina vis pradėti iš naujo. Būtent dėl to turime nuolatos peržiūrėti savo gyvenimo taisyklę.

Toks tiesos reiklumas taikytinas ir asmeninei maldai: susitikimas su Dievu turi būti tikras, tai ne vieta pasiteisinimams ar mūsų projekcijai; taip pat ir sutuoktinių malda turi būti sutuoktinių susitikimas kiekvieno jų tiesoje; ir Pareiga prisėsti turi būti dialogas tiesoje, o ne pokalbis, grįstas pagunda manipuliuoti sutuoktiniu.

2.1.3. Auginti gebėjimą patirti susitikimą ir bendrystę

Susitikimas ir bendrystė reikalauja tikros meistrystės: kad pasikeistų mūsų gyvenimo būdas, kad nusigręžtume nuo savęs ir pradėtume keliauti kitų link, Kito link. Pirmiausia reikia leisti, kad kitas galėtų būti savimi, ir pradėti duoti – ne tik tai, ką norėtume duoti, bet ko kitam reikia.

Visi Siekiai kreipia į šį susitikimą, susitikimą su Viešpačiu per asmeninę maldą, Dievo žodžio klausymąsi ir susitikimą su sutuoktiniu per sutuoktinių maldą, Pareigą prisėsti, rekolekcijas.

Susitikti „vyriui ir žmonai drauge“, ne tik būti vienam šalia kito ar vienam prieš kitą. Tokiam susitikimui reikia abiejų pastangų: vyro ir moters, kurie stengiasi susitikti ir priimti Kristų. Kiekvienas čia atsineša savo asmenybę, bet abu yra įsitikinę, kad sutuoktinių malda gilins jų bendrystę. Pareiga prisėsti nėra nei monologas, nei nerišlus dialogas. Ji turi trukti ne tiek, kiek turime atliekamo laiko, bet tiek, kiek reikia sukurti tikrai susitikimo atmosferai, įgalinančiai ir bendrystę.

Visi tokie susitikimai ruošia mus bendrystės dvasia gyventi Bažnyčioje ir pasaulyje. Mes tikime, kad tai kiekvieno komandos nario, kiekvienos poros, kiekvienos komandos pareiga, pasitelkiant nuolatinę dvasinio patarėjo pagalbą.

„Siekiai nėra šiaip sau sugalvoti įpareigojimai, vieni iš daugelio, kuriuos mums kelia pats gyvenimas. Priešingai. Tai gilus krikščioniško atsivertimo kelias, kuriam reikia uolumo, vidinio darbo, realybės jausmo ir bendrystės, tai kelias, tikrai galintis pakeisti mūsų gyvenimą.“

(Alvaro ir Mercedes Gomez-Ferrer. Pasidalijimas)

2.2 Žengti toliau: tėvo Kafarelio tekstai

1 tekstas. „Dar kartą askezė“

„(...) Jei mokate mylėti, žinote, kas yra askezė. Praktikuojantys meilę neišvengiamai praktikuoja ir askezę. Nes askezė nėra niūraus pamokslininko sugalvotas reikalavimas, bet pamatinis meilės reikalavimas. Kiekvienas medalis turi dvi puses, kiekviena moneta skaičių ir herbą: meilė ir askezė yra dvi tos pačios realybės pusės.

Nežengsiu pirmyn meilės kitam žmogui keliu, jei neapmarinsiu meilės sau – jos egoistinės ir reikalaujančios pusės. Juk negaliu iš karto duoti ir imti, laikytis vidinės savęs dovanojimo nuostatos ir drauge paklusti savo geismui, aukotis ir griebti, įsitraukti ir susilaikyti, būti susitelkus į save ir į kitą.

(...) Jūs mylite savo žmoną, savo vyrą. Ir norite mylėti vis labiau (nes širdyje, tariančioje „jau pakanka“ ir nebetrokštančioje mylėti vis daugiau ir geriau, jau nebėra meilės). Pastebite, kad daugybė jūmyse esančių dalykų stabdo, nuodija, lėtina jūsų meilės polėkį. Tai pokalbyje išskylantis poreikis nenusileisti, visada būti teisiam; tai suskambus telefonui slapta viltis, kad jo pakelti pirma suskubs kitas; tai tylos demonas, varžantis atskleisti tai, kas jūmyse geriausia – kad ir per sutuoktinių maldą; arba plepėjimo demonas, raginantis nuolat kalbėti apie save, tuo tarpu kitame žmoguje slapta auga neviltis, kad jis niekada nėra išklausomas. Ir nekantrumas – ar jį gimdo meilė kitam žmogui? Bėgant dienai kokio poliaus link krypsta jūsų kompasas rodyklė: kito žmogaus meilės ir gėrio, ar jūsų gėrio link? O lytiniuose santykiuose?

O peržvelgus jūsų santykius su vaikais, ar jie yra be išankstinių nuostatų? Kiek priekaištų pagimdo sužeista savimeilė, o ne tikras švelnumas! Bet čia sustosiu, tema pernelyg plati...

Ar man pavyko jums parodyti, kad bet kokia meilė reikalauja askezės, kuri suprantama kaip rūpestis, drąsi, ištikima, protinga, metodiška, kantri pastanga marinti egoizmą, kuris be paliovos, atvirai ar klasta kelia kliūtis meilei, ir auginti savyje visa, kas padėtų pasiekti didesnę meilę?

Ir jei žmonių meilė reikalauja askezės, kiek kartų ji stipresnė meilėje Dievui!“
(*Dievo Motinos komandų laiško įvadinis straipsnis, 1972 m. gegužė–liepa*)

2 tekstas: „Trys Siekių lygmenys“

„Šeimos laikosi šių priemonių (siekių), atsižvelgdamos į tris pagrindinius principus:

Laipsniškumas. Viešpats paima mus iš ten, kur esame. Nereikia peršokti etapų ar skubinti laiko; reikia norėti žengti pirmyn tokiomis aplinkybėmis, kokiose esame.

Asmeniškumas. Tas pats ritmas netinka visiems, nes kiekvienos poros kelias yra asmeniškasis ir tinkamas tik jai. Konkrečios priemonės neturėtų atimti iš mūsų drąsos, bet, priešingai, įkvėpti ir padėti per visą gyvenimą;

Pastanga. Kaip nėra meilės be susitikimo akimirkos, nei asmeninės maldos be gilaus klausymo ir dialogo akimirkos, taip nėra ir asmeninio atsivertimo ar atsivertimo poroje be sprendimo įveikti savo kiek padrikus pažangos troškimus imantis konkrečių, tiksliai apibrėžtų, veiksmų, kurie pakeis mūsų gyvenimą ir po truputį mus augins.“

(*Antrasis kvėpavimas (Le Second Souffle), 1988 m.*)

2.3. Praktinės mėnesio gairės

2.3.1. Asmeninis peržvalgos laikas

Per mėnesį kiekvienas asmeniškai įsivardykime **elgsenos pokyčius**, atsiradusius praktikuojant Siekius nuo tada, kai priklausome Dievo Motinos komandai, net jei jie nereguliarūs. Skirkime laiko peržvalgai ir prisiminimui, būdami Dievo akivaizdoje, iš pradžių pasikvietę pagalbon Šventąją Dvasią.

Įvertindamas dabartinę situaciją, galiu, viena vertus, įvardyti pasiektus laimėjimus (pagarėjusi malda, uolesnis Dievo žodžio skaitymas...), už ką padėkosiu Dievui, kita vertus,

sunkumus, su kuriais susidūriau, ir stengsiuosi suprasti, kas juos sukelia, ir čia prašysiu Viešpaties pagalbos.

2.3.2. Pareiga prisėsti

Per pareigą prisėsti esame raginami poroje apmąstyti Siekių laikymąsi ir to vaisius.

- Ar Siekių laikymasis padaro mus tikresnius, skaidresnius vienas kitam? Ar jie padeda mums būti savimi? Išsakyti vienas kitam tiesoje savo svajones, troškimus, viltis ir nerimą?
- Žvelgiant į šiandienos gyvenimą, kokių konkrečių veiksmų, gerinančių susitikimą ir bendrystę, galime imtis? Kaip?
- Kokį laiką skiriame savo susitikimui su Dievu, kad priimtume Jo meilę ir valią? Kaip mes palaikome vienas kitą, kad tas laikas būtų kokybiškas?

2.3.3. Gyvenimo taisyklė

Remdamasis šiuo apmąstymu apie naujas gyvenimo nuostatas, atsiradusias laikantis Siekių, kiekvienas pasirenka sritį, kur sutelks savo **pastangas**, kad įveiktų įsivardytus sunkumus. Pora kartu pagalvos, kaip paskatinti abiejų pastangas. Kitame susitikime bus aptariamoms dėtoms pastangoms ir įvykęs pakitimai.

2.4. Komandos susitikimui

2.4.1. Malda

Siekiai yra įrankiai, palaikantys mūsų vienybę su „vynmedžiu“.

Iš Evangelijos pagal Joną

15, 5–11

„Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių; nuo manęs atsiskyrę, jūs negalite nieko nuveikti. Kas nepasiliks manyje, bus išmestas laukan ir sudžius kaip šakelė. Paskui surinks šakeles, įmes į ugnį, ir jos sudegs. Jei pasiliks manje ir mano žodžiai pasiliks jumoje, – jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta. Tuo bus pašlovintas mano Tėvas, kad jūs duosite gausių vaisių ir būsite mano mokiniai. Kaip mane Tėvas mylėjo, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje! Jei laikysitės mano įsakymų, pasilikite mano meilėje, kaip aš kad vykdaus savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje. Aš jums tai kalbėjau, kad jumoje būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“

2.4.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje:

- Kaip mes suprantame vidinį Siekių sąryšį?
- Kokią reikšmę teikiame trims Siekių lygmenims, kuriuos įvardija tėvas Kafarelis (2 tekstas)? Kaip juos taikome sau ir savo poroje?
- Ar mūsų Siekių taikymas nevirtęs tik ritualu? Ar tai ragina mus siekti asmeninių pokyčių ir pokyčių poroje (askezė) ? Kurie iš šešių Dievo Motinos komandų siūlomų Siekių yra paveikūs asmeninio ir poros atsivertimo įrankiai? Kodėl? Kaip?

- Kokios kliūtys trukdo asmeniškai ir poroje taikyti Siekius kaip tikrus atsivertimo įrankius? Kas galėtų mums padėti?

- Siekių laikymasis reiškia pastangą, metodą ir rezultatą. Kokią vertę suteikiame kiekvienam iš šių elementų?

2.4.3. Pasidalijimui

Galime pasidalinti savo patirtimi praktikuojant Siekius, asmeniškai ar poroje: pasidalinkime komandoje asmeninės ir poros peržvalgos rezultatais, kaip Siekiai įkvėpė pakeisti tam tikras elgsenas.

3. ANTRASIS SUSITIKIMAS PASIDALIJIMO PRASMĖ IR PRAKTIKA

„Kad Komandų dvasia būtų gyva ir neišsikvėptų, reikalinga taisyklė. Dvasia ir taisyklė, kaip siela ir kūnas, negali būti atskirtos: dvasia turi būti taisyklės siela; taisyklė turi palaikyti ir saugoti dvasią.“

(Dievo Motinos komandų Chartija, 1947 m.)

„Sergėkime vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus“, pataria šventasis Paulius (*Laiškas hebrajams*, 10, 24).

Siekdami apmąstyti Siekius, šiame skyriuje:

- pagilinsime Pasidalijimo prasmę, remdamiesi Siekių suvokimu,
- suprasime, kad Pasidalijimas yra priemonė komandos atsivertimui,
- suprasime, kokia svarbi per Pasidalijimą yra tarpusavio pagalba.

3.1. Apmąstymui

3.1.1. Pasidalijimo prasmė

Pasidalijimas yra komandos susitikimo akimirka, kai remdamiesi Siekiais mes pasipasakojame apie dvasinio gyvenimo pažangą, pokyčius, sunkumus vieni kitus klausinėdami ir skatindami. Tai bendras rūpestis giliausiais kiekvieno nario potyriais, asmeniškiausiais kiekvienos poros dalykais – jos dvasiniu planu atsiliepiant į asmenišką Dievo kvietimą.

Tai ženklas, kad komanda siekia būti gyva bendruomenė.

Pasidalijimas yra bendra dvasinės tarpusavio pagalbos pastanga. Tai atsivertimo kelias.

Kaip ir kalbant apie Siekius, per Pasidalijimą turime kuo geriau remtis trimis laikysenomis: **ištverminga pastanga suprasti Dievo valią, tiesos ieškojimu ir susitikimo bei bendrystės patirtimi**. Per Pasidalijimą stengiamės visas **šias tris laikysenas taikyti komandoje**:

a. Ištverminga pastanga suprasti Dievo valią

Pasiryžimas stengtis suprasti Dievo valią, laikantis Siekių visą mėnesį, per Pasidalijimą pastiprinamas – visai komandai ieškant, dalijantis, bandant suprasti ir su brolišku reiklumu. Tokia tarpusavio pagalba ir reiklumas tegali kilti iš meilės laikysenos. Dėl to reikia atkreipti dėmesį į:

- **pagarbą kitam žmogui**. Reikia mokėti priimti kito žmogaus skirtingumą, jo nuomonę, taip pat jo dvasinio kelio tempą.
- **aktyvų visų dalyvavimą**. Tenetvyro nuolatinė tyla ir abejingumas. Vieno nario rūpestis turi tapti visų rūpesčiu.

- **vilties įkvėpimą.** Nuoširdžiu žodžiu galima įvardyti sunkumus, taip pat yra svarbu padrašinti geru žodžiu.

b. Tiesos ieškojimas

Norint mylėti reikia pažinti vieniems kitus. Nekalbame apie paprastą išorinį, formalų ar intelektualinį pažinimą. Kalbame apie gilų pažinimą, kai **susijungia širdis ir protas**, ir pasidaro įmanoma tarpusavio pagalba. Dėl to reikia:

- **Siekti sužinoti tiesą apie save.** Tai, kaip mes save matome, žinoma, labai skiriasi nuo to, kaip mus mato kiti žmonės. Kitų žvilgsnis turi padėti mūsų žvilgsniui. Tiesa nėra grįsta nei abipusiu žavėjimusi, nei kartojamais atsiprašymais. Reikia pradėti nuo savęs pažinimo, liautis svajoti ir atsiprašinėti norint pateisinti savo trūkumus. Iš tiesų kiti žmonės gali padėti mums sužinoti tiesą apie mus.
- **Išmokti atsiskleisti prieš kitus.** Reikia mokėti pripažinti savo sėkmę ir mokėti apie ją kalbėti. Tai teigiamas ir dinamiškas elgesys, dažnai įkvepiantis ir kitus. Taip pat būtina aptarti ir savo nesėkmes dėl nusistatytų pasiryžimų. Kartais tai skausminga ir sunku. Reikia drąsos ir nuolankumo. Pasidalijimas ragina paprastai atskleisti mūsų tiesą, nesislėpti už besikartojančių apsauginių reakcijų, nebendrauti tik paviršutiniškai, nes taip gilioji tiesa daugiau ar mažiau lieka paslėpta.
- **Siekti sužinoti tiesą apie kitus.** Dažnai apie kitus žmones susidarome išankstinę nuomonę, tad turime siekti sužinoti apie juos tiesą, išlaikydami jiems pagarbą.

Labai svarbu, kad per Pasidalijimą kiekvienas narys būtų palankiai nusiteikęs ir pagarbiai išklausytų kitus. Kad pažintume kitus, kad kiekvienas galėtų atsiskleisti, reikia komandoje siekti tikro išklausymo, neregimai, bet realiai per Pasidalijimą kuriančio priėmimo aplinką.

Mylimus žmones padaryti geresnius, vertinant juos ir ugdant gerąsias jų savybes: Dievas padaro gerą tą, kurį myli. Turime daryti kaip Jis. Stenkimės geriau vieni kitus pažinti ir priimti su paprastumu ir gera nuotaika. Kiekvieno komandos nario supratimas ir vienybė atgimdo viltį.

Toks buvimo būdas leidžia širdyje priimti ir medituoti „**broliškus pataisymus**“. Reikia išmokti pernelyg emociškai nesureikšminti gautų pasiūlymų ar kritikos, bet priimti tai kaip „atliktinus taisymus“, saugoti juos širdyje, pamažu atrandant juose slypinčią tiesą.

c. Susitikimo ir bendrystės patirtis

Per Pasidalijimą pirmiausia susiduriame su Dievo meile. Turime skonėtis šia meile. Visose Evangelijose Jėzus pabrėžia, kokio laikysenos pokyčio Dievas iš mūsų reikalauja: užmegzti **meilės ryšį** su Juo ir žmonėmis. Beveik visa mūsų žmogiška patirtis sukasi apie meilę su išlygomis. Todėl taip sunku yra pajusti besąlygišką Dievo meilę mums. Tokia pačia meilę turime puoselėti komandos broliams.

Turime atsiversti **horizontaliaame lygmenyje**, tai yra, pakeisti savo nuostatas kitų žmonių atžvilgiu. Kiekvienas privalo **išeiti iš savęs ir domėtis kitais**. Mums labai lengva užsisukti savo problemose, sumanymuose, pasirinkimuose. Rizikuojame užsidaryti nuo pasaulio savo poroje ar šeimoje. Bet jei svarbiausia mums yra **meilė, agapė**, jei antrasis Įsakymas (mylėk

artimą kaip save patį) mums neatskiriamas nuo pirmojo (mylėk Viešpatį, savo Dievą), tada čia yra svarbiausias atsivertimas: **draugiška bendrystė su kitais komandos nariais.**

„Nešioti vieni kitų naštas“

Nepakanka išklaudyti ir duoti gerą patarimą. Norint padėti sunkumų patiriančiai porai, reikia pasitelkti ir kitas pagalbos priemones. Reikia mėnesį melstis būtent už juos.

Be to, yra viena griežta sąlyga: turi būti laikomasi visiško konfidencialumo. Tai, kas pasakoma per Pasidalijimą, **negali pasklisti** už komandos ribų.

Gyventi – reiškia augti, įveikti krizes, bręsti, patirti įvairių situacijų, artintis prie kitų įsižiūrint, mylint, priimant, kenčiant. Patirti susitikimą per Pasidalijimą įmanoma ieškant **pusiausvyros tarp priėmimo ir reiklumo**, bet atsisakant radikalumo, nes pirmiausia turime būti reiklūs sau, pastiprinti komandos draugus, gerbiant kiekvieno iš jų kelią ir tempą. Prigimtis nemėgsta šuolių. Stiprūs atsivertimai pasitaiko retai. Kai per Pasidalijimą patiriame bendrystę, stengiamės ją patirti intensyviai, priimame čia esančius žmones su meile, džiaugiamės šiuo susitikimu ir išsakome, ką jis mumyse sukėlė.

3.1.2. Pasidalijimo praktika

Siekiai ir Pasidalijimas remiasi dviem pamatinėmis mūsų judėjimo dinamikomis: maldos dinamika ir bendrystės dinamika. Jos skleidžiasi per visą susitikimą, ypač per Pasidalijimą.

Tik maldos dinamikos dėka – jaučiamos klausantis Dievo Žodžio, per asmeninę maldą, sutuoktinių ir šeimos maldą, komandos susirinkimo maldą – galime atsigręžti į Dievą, mes patys ir mūsų pora.

Tik remdamiesi bendrystės dinamika – esančioje Pareigoje prisėsti, gyvenimo taisyklėje, keičiantis įžvalgomis studijų tema ir per Pasidalijimą apie Siekius – galime atsiversti liudydami savo tarpusavio bendrystę komandoje ir pasaulyje.

Pasidalijimas gali būti suvokiamas kaip sudėtingiausia susirinkimo dalis, bet tik jei yra blogai suprantamas. Yra komandų, kur per Pasidalijimą apsiribojama tik sausais „taip“ arba „ne“, taip neatskleidžiant Pasidalijimo reikšmės poros gyvenimui ir nesuteikiant reikšmingos pagalbos komandai, įmanomos, jei kiekvienas atskleis savo gelmes.

Kai ima viršų neigiamas Pasidalijimo aspektas, susikuria netinkama atmosfera. Paprastas pasidalijimas apie silpnybes yra sterilus, trūksta empatijos ir tarpusavio pagalbos dvasios. Taip nežengsime į priekį. Tada tą laiką imame trumpinti, jo vengti. Situacija taip pat apsunkinama, jei Atsakingoji pora ar kai kurie nariai per greitai, griežtai ar ironiškai ima vertinti tai, kas buvo pasidalinta; taip užgniaužiami kuklesni komandos nariai.

Apie ką dalijamės?

Per Pasidalijimą galime:

- pasidalinti apie pastangas laikytis Siekių. Jie skatino mus laikytis trijų pamatinių nuostatų: uoliai stengtis suprasti Dievo valią, stengtis pažinti tiesą ir siekti susitikimo bei bendrystės,

- pasidalinti apie gyvenimo nuostatas, atsiradusias per mėnesį stengiantis laikytis Siekių.

Kada dalijamės?

Patariama Pasidalijimą pradėti po maldos, tarsi tai būtų jos tęsinys, kad komanda pasinaudotų maldos sukurtą „atmosferą“.

Kaip dalijamės?

Kiekviena pora dalijasi su kitomis poromis ir su dvasios palydėtoju, kokias pastangas dėjo šį mėnesį laikydamiesi Siekių.

Galima pasinaudoti vienu ar kitu iš šių pasiūlymų:

- pasidalinti apie pastangas įgyvendinant Siekius apskritai,
- kas mėnesį pasidalinti apie vieną siekį, bet giliau,
- pasidalinti trimis pamatinėmis gyvenimo nuostatomis, kurias per mėnesį mums augino Siekiai,
- pasidalinti su komanda pažanga ir sunkumais, susijusiais su Siekiais, asmeniškai ir poroje. Galime pasiūlyti, kad kas mėnesį iš eilės viena pora pasidalija išsamiau, o kitos labiau apibendrintai, jei komanda tam pritaria,
- paprašyti komandos palaikymo laikantis vieno ar kito Siekio.

3.1.3. Atsakingosios komandos poros vaidmuo

Bet kokių atveju Pasidalijimui ruošiasi visos poros. Atsakingoji pora primena esminius dalykus. Jos moderavimo vaidmuo, kaip ir dvasinio patarėjo, yra labai svarbus. Būtent jie padeda, veda susitikimą ir parodo poroms kryptį, drąsindami nepasiduoti sekant Kristų.

Akimirkai grįžkime prie Atsakingosios poros vaidmens⁶.

„Komanda bet kokioje srityje tik tada veiks sėkmingai, jei vadovas padės kiekvieno nario charizmai sužydėti. (...) Atsakingosios poros vaidmuo yra pamatinis įkvepiant dinamizmo, leidžiančio kiekvienam žengti į priekį. (...) Jos misija trejopa. (...) Pirmiausia tai **žmogiška misija**. Komandos gyvenime esminis yra brolystės jausmas, nes be jo nebus tarpusavio bendrystės. (...) Atsakingajai porai patikime sukurti bendrystės ir brolystės aplinką. (...)“

Prie žmogiškosios misijos šliejasi **dvasinė misija**. Atsakingoji pora drauge su dvasios palydėtoju yra komandos ganytoja. (...) Mūsų įsipareigojime sekti Kristų, (...) komandos teikia pagalbą siūlydamos naudotis pedagogika, padedančia kurti ryšį su Dievu. Dievo Žodžio skaitymas, asmeninė malda, sutuoktinių ir šeimos malda, rekolekcijos, gyvenimo taisyklė, – tai priemonės, padedančios geriau pažinti ir suprasti Dievo planą kiekvienam iš

⁶ Paimta iš Rémi ir Françoise Gaussel „Atsakingosios poros vaidmuo“, atsakingųjų porų susitikimas, Bordo-Gradinjanas, 2011 m. lapkritis.

mūsų. Taip pat tai yra gyvenimo keliai. Gaudami tarpusavio pagalbą, nesame vieni, stengiamės kartu žengti atsivertimo keliu, kuriam esame pašaukti ir kuriuo norime keliauti. **Pasidalijimas yra susitikimo dalis, kurioje ši dvasinė tarpusavio pagalba taikoma intensyviausiai.** (...) Būtent Pasidalijimas yra Dievo Motinos komandų išskirtinis bruožas, jo nereikia painioti su bendruoju pasidalijimu. Tėvas Kafarelis (...) patarė: tam, kad šis susitikimo momentas išsiskleistų visa jėga, būtų gerai, kad visus metus Atsakingoji pora liktų ta pati. (...) Būdama komandos ganytoja visus metus, ji kartu yra ir stebėtoja, ir geranoriška liudytoja. Jos misija yra mus padrąsinti nesusimenkinti dėl trūkumų ir puoselėti viltį, pamatinę krikščionišką dorybę. Išklaudydama visus ji gali per kiekvieną susitikimą, pagal kiekvieno dvasios būseną, švelniai pūstelti į žarijas ar į mumyse jau degančią ugnį. (...) Ji mums padeda apibendrinti, susieti mūsų troškimą sekti Kristų ir mūsų pastangas. Išmokti klausinėti, paraginti kalbėti, pagerinti klausymo kokybę, visa tai daroma norint padėti kiekvienam nariui tiesoje pasidalinti apie savo tikėjimo gyvenimą. (...) Reikia būti drauge ir nuolankiam, ir ambicingam. Jei kiekvienas ištikimai dalyvaus Pasidalijime, komanda taps tiesos ir bendrystės vieta.“

3.2. Žengti toliau

1 tekstas. „Pasidalijimas Dvasioje“

„Jūsų pasidalijimą turi kreipti Šventoji Dvasia, ir pasidalijimas neturėtų virsti sausa greitai beriama ataskaita vien tam, kad būtų atsiskaityta. Akivaizdu, kad Viešpaties Dvasios nėra pasidalijime tokios komandos, kur viskas atliekama pašaipiai ar ironiškai, taip visiškai užkertant galimybes veikti rimtai. Jei norėčiau ironizuoti, galėčiau pavaizduoti jums kelis pasidalijimus, kurie primins jums fariziejų tuštybę, kur viena po kitos eina abipusio žavėjimosi ir pasiteisinimų fazės.

(..) Kad būtų iš tiesų dalijamasi Dievo Dvasioje, reikia atsigręžti į realybę, o ne į fantazijas. Reikia įvertinti savo galimybes, pasidžiaugti savąja drąsa, visa tai atliekant susikaupus, vengiant bet kokio dirbtinio pakylėtumo. Nereikia lėkti šuoliais. Kiekvienas alpinisto žingsnis yra išmatuotas, apskaičiuotas ir veda toli, iki pat viršūnės. To, kas nuspręsta, kad ir kaip nedaug tai būtų, kad ir kaip sunku, reikia tvirtai norėti, nes kitaip tai virs laikina intencija ar fantazija. Todėl viską sutvirtina valia ir tada nusistovi ramybė. Sportininko gebėjimai, kai reikia parodyti savo jėgas, neatsiranda atsitiktinai, ir nėra lemti vien tik raumenų susitraukimo. Sportininkas yra ir labai ramus, būdamas visiškai užtikrintas dėl savo judesių, ir visiškai susitelkęs į siekiamą tikslą. Nei Dievas, nei mano broliai nereikalauja iš manęs aukso medalio. Bet jie laukia, kad galėčiau gyventi didele meile, vykdydamas nusistatytą užduotį, kuriai turiu skirti ypatingą reikšmę.

(...) Kad peržengtume regimybę, turime per pasidalijimą būti nuolankūs, pagarbūs, pasakyti viską nieko neatmetant, pasiūlyti pagalbą, bet nieko neprimesti. Žvelkime ne smalsuolio ar kontrolieriaus žvilgsniu; tik meilės žvilgsnis yra autentiškas, gerbiantis kiekvieno išskirtinumą, užduodantis klausimus todėl, kad myli. Po pasidalijimų visada turime išeiti atsinaujinę, pamaitinti, tvirtai pasiryžę visus įsipareigojimus vykdyti vedami naujos Dvasios, ir tuo pačiu metu išeiti mažesni, suvokę, kaip mums trūksta dosnumo ir kokie silpni esame, bet taip pat ir pasitikintys, nes esame įsipareigoję dalyvauti Karalystės statybose, kurioms vadovauja Viešpats. Tikras pasidalijimas niekada nesukelia psichologinio kaltės jausmo. Priešingai, suteikia dvasiškai didesnę viltį Viešpatyje. Tai trampinas, vieta, kur pasirodo pasitikėjimo ir tarpusavio pagalbos pagimdytos iniciatyvos. Paklauskime savęs, ar tam tikri pakeitimai būtų naudingi, bet galutinį sprendimą visada palikime su tuo susijusiems

asmenims. Asmeniškai aš daugiausia nuostabos patiriu per pasidalijimą, jei, žinoma, tas pasidalijimas yra tikra šventė. Tai reiškia: gilūs pasidalijimai maldos dvasioje, apie dvasinius dalykus, kuo gyvenome kiekvieną dieną visą mėnesį.“

(Michel Legrain)

2 tekstas: „Žingsnio į priekį“ mistika

Kristus mums pasakė: „Būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“, bet taip pat Jis pareiškė: „Ne kiekvienas, kuris man šaukia: 'Viešpatie, Viešpatie!', įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią.“ (Mt 7, 21)

Turime būti dėmesingi savo idealui ir nuolatos jo siekti, kad jis vis mus trauktų ir suteiktų jėgų žengti į priekį. Taip pat kiekvieną akimirką turime tikrinti, ar tikrai keliaujame, ar keliaujame tuo keliu, kuriuo galime keliauti, ar atvirksčiai, esame beveik sustoję.

Viena iš priemonių, padedančių mums žengti į priekį, yra Chartijos siūlomi įrankiai. Jie konkrečiai poros gyvenime įvardija krikščioniško gyvenimo įsipareigojimus. Tai rėmai, kryptis, kuria įsipareigojame keliauti.

Tam reikia taikyti „žingsnio į priekį“ mistiką. Pas Viešpatį vedančiuose keliuose, dar prieš į juos įsukant, perskaitome užrašus didelėmis raidėmis: „Sustoti draudžiama!“

Reikia, kad bet kurią akimirką ir bet kokiomis aplinkybėmis mūsų širdyse glūdėtų šis pažadinantis ir stimuliuojantis klausimas: „kokį žingsnį į priekį galėčiau žengti?“ Jei nenorime įpulti į „klaidingos švarios sąžinės“ pagundą, būtina, kad visų Chartijos įsipareigojimų būtų laikomasi šioje Dvasioje.

Geras susitikimas tikrai nėra tas, kur per pasidalijimą girdime vien „taip“, bet toks, kur kiekvienam pavyko įgyvendinti siekį, kuriam skyrė ypatingą dėmesį.

... Nuolatinis „žingsnio į priekį“ mistikos laikymasis padaro mus ypač sumanius. Ji mus moko, kad tik visiems kartu stengiantis kuriama bendrystė ir stiprėja draugystė.

- „žingsnis į priekį“, kurį turime padaryti (jį pasirenkame, nes žinome, kad galėsime jį padaryti),
- „žingsnis į priekį“ turi **kainuoti**,
- „žingsnio į priekį“ turi būti **įvykdomas**,
- „žingsnis į priekį“ turi būti **ramybės ir džiaugsmo šaltinis**.

„Žingsnio į priekį“ mistika, jei jos dėmesingai laikomasi, yra puiki priemonė žengti į priekį dvasiniu keliu.

(Pilotavimo sąsiuviniai – Brazilijos super-regionas)

3 tekstas. „Mari ir Luiso, Monikos ir Žano liudijimas“

Šie Dievo Motinos komandų pionieriai nusprendė baigti dalyvavimą komandose dėl sveikatos ir garbaus amžiaus. Jie dalijasi, kaip Dievo Motinos komandos keitė jų gyvenimą.

Mari ir Luisas: (...) „Kai nebeliko komandos gyvenimo, supratome, kokia komanda mums buvo svarbi. Iš tiesų atsivėrė didelė tuštuma... Nebeliko bendrų pasidalijimų, pagalbos,

pasidalijimų apie dvasinius dalykus. Mes su Luisu turime puikią galimybę dalytis tarpusavyje, bet mums trūksta komandos. Per komandos susitikimą tvyro slėpinga nuotaika, kurios nebepatiriame. (...) Tėvas Kafarelis ir Dievo Motinos komandos parodė mums, kas yra Santuokos sakramentas. Šį sakramentą priėmėme prieš 60 metų ir kasdien jį atnaujiname per sutuoktinių malda, tai tikras judėjimo lobis: „Kaskart, kai meldžiatės poroje, gaunate Santuokos sakramento malonę“, primindavo tėvas Kafarelis. Ir Mergelės Marijos giesmė yra komandų malda. Mes esame ir užtarėjai, jaučiame sąsają su judėjimu nuo pat jo pradžios. Tai įsišakniję mūsų kasdieniame gyvenime, tai natūralu.“

Monika ir Žanas: „Šis judėjimas atliepė mūsų laikų troškimą, nors jis yra reiklus. Jis mus įpareigoja bendrauti poroje ir kartu melstis. Pareiga prisėsti yra nuostabi mintis! Kai kurioms poroms tai labai sunku, šis gelminis darbas, stengiantis bendrauti poroje, kai kuriems yra tikra kova! Asmeninė malda irgi yra sunki, bet dvasiniam gyvenimui ji būtina. Komandoje galime padrašinti, palaikyti vieni kitus, pavyzdžiui: „Tu pamėginsi melstis asmenine malda, o aš melsiuosi už tave.“ Koks gražus nuotykis! Vasarą ištikimai savaitę paskirdavome buvimui Flatjere, tai svarbi mūsų aktyvaus dalyvavimo komandose dalis. Gyvenime reikia turėti atramas. Savo struktūra ir reiklumu dvasiniam gyvenimui Dievo Motinos komandos padėjo mums auginti tikėjimą ir sureguliuoti gyvenimą; svarbiausias yra Dievas. Tai, kas mums atrodo brangu po šitiek metų, yra tai, kad išmokome šventinti žmogišką meilę, visomis prasmėmis, visu jos gilumu.

(Laiškas Nr. 200, 2013 m. sausis–vasaris)

3.5. Praktinės mėnesio gairės

3.5.1. „Horizontalus atsivertimas“

Anksčiau jau aptarėme horizontalų atsivertimą: tai atsivertimas kitų labui. Atsivertimas kitiems ir vieniems kitų pažinimas yra viena esminių gero Pasidalijimo sąlygų.

Per mėnesį kiekviena pora stengsis **labiau suartėti su kitomis poromis**, ieškos progų draugiškiems susitikimams, taip pat stengsis drauge mokytis ir melstis.

3.5.2. Pareiga prisėsti

Šioje ištraukoje iš konferencijos tėvas Kafarelis padeda mums geriau suprasti broliškos meilės, svarbiausios Pasidalijimo sąlygos, dvasią.

„Mylėti nereiškia jausti daugiau ar mažiau malonų jausmą kito žmogaus akivaizdoje, bet pasižadėti sau nieko nepasilaikyti – nieko nepasilikti sau – kad pasiektume savo žmogišką ir krikščionišką neturtą. Tai reiškia padėti kitam panaudoti gautas dovanas ir tai, ką sužinojome apie jį. Tam reikia, kad sudėtume į tą žmogų savo tikėjimą, jam reikia mūsų padrašinimo, mūsų patirties. Galime jam padėti ir suvokti, kur jam reikia pasitaisyti, ką pakeisti, paderinti, ir ko jam iš tiesų reikia.“

- Ar stengėmės dėl savo sutuoktinio „žmogiško ir krikščioniško neturto“, jo (-s) tiesos? Kaip?
- Ar dalijamės poroje? Kaip padedame vienas kitam poroje gyventi kiekvienu Siekiu (peržvelgdami juos iš eilės)? Kur mes stabdome, kur užvedame? Ar prašome sutuoktinio pagalbos, kad eitume pirmyn?

- Kaip kiekvienas iš mūsų ruošiasi prieš susitikimą, ką pasakys per Pasidalijimą apie Siekius?

3.5.3. Gyvenimo taisyklė

Kas mėnesį skirsime laiko pasiruošti kito komandos susitikimo Pasidalijimui. Kad stengtumės įgyvendinti tris nuostatas ir pasidalinti šia tema per komandos susitikimą.

3.6. Komandos susitikimui

3.6.1. Malda

Šv. Paulius, *Laiškas efeziečiams*, 4, 1–6

„Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį esate pašaukti. Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę, uoliai sergėkite Dvasios vienybę taikos ryšiais. Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir esate pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris virš visų, per visus ir visuose.“

3.6.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje

Apmąstyti, kaip vyksta mūsų Pasidalijimai per susitikimus:

- Ar mūsų komandoje gebama dalintis?

Pasidalijimo svarba mūsų komandoje:

- Ar Pasidalijimas vyksta per kiekvieną susitikimą?
- Koks šis laikas yra vieniems ir kitiems nariams?
- Kokia dvasios patarėjo vieta per Pasidalijimą?
- Koks didžiausias komandos sunkumas, trukdantis Pasidalijimą patirti kaip šventę viso to, kuo gyvenome per mėnesį?

Dabar, kai perskaitėte šį skyrių, gal turime pasiūlymų, kaip pagerinti ar atnaujinti Pasidalijimą mūsų komandoje? Jei taip, kokie jie? Ar visi sutinkame juos taikyti?

3.6.3. Pasidalijimui

Melskimės:

„Viešpatie, atsiųsk į mūsų komandą savo Šventąją Dvasią, kad su meile ir broliška pagarba, kantriai ir geranoriškai dalintumės vieni su kitais apie pasiryžimą žengti tolyn, Dievo valios ieškojimą vykdant Siekius. Amen.“

Per Pasidalijimą susidursime su „horizontaliu“ atsivertimo lygmeniu per „susitikimo ir bendrystės patirtį“ (žr. 1 dalį: Apmąstymui). Iš tiesų vienu kartu stengsimės ir atsiskleisti kitiems, ir užgniaužti troškimą kalbėti apie save, atidžiai klausytis kiekvieno komandos brolio pasidalijimo. Stengsimės pasijusti jo kailyje, pasinerti į jo realybę, kitokią nei mūsų, realybę, kurią jis mums atskleidžia per mūsų bendrą laiką komandoje.

Tad stenkimės keisti elgseną, ugdyti besąlygišką meilę komandos broliui/seseriai, kad ir koks būtų jo (-s) dvasinis kelias.

Pasirinkti vieną iš anksčiau pateiktų pasiūlymų „Kaip mes dalijamės?“

4. TREČIASIS SUSITIKIMAS „DIEVO ŽODŽIO KLAUSYMASIS“

„Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų ir teisia širdies sumanymus ir mintis.“

(šv. Pauliaus Laiškas hebrajams 4, 12)

„Gavęs tavo žodžius, juos ryte prarijau; tavo žodis atnešė man džiaugsmą ir širdies linksmybę.“ (Jer 15, 16) Pranašas Jeremijas šitaip patyrė dieviškojo žodžio teikiamą džiaugsmą. Žodis į jį prasiskverbia, jį užvaldo, pasidaro viena su jo asmeniu ir teikia jam gyvą džiaugsmą. Vėliau gyvasis Žodis *par excellence* bus Jėzus, Dievo Žodis.

Šio skyriaus **tikslas** yra leisti mums suprasti giliają Dievo žodžio klausymosi prasmę ir paraginti mus klausytis jo reguliariai. Iš tiesų Jo Sūnus ir Jo Dvasia „ves jus į tiesos pilnatvę“ (Jn 16, 13).

4.1. Apmąstymui

„Tėvas Kafarelis mums primena, kad: „Evangelijose perskaitome daugybę Kristaus žodžių, o Tėvo žodžiai ten yra tik trys. Kokie brangūs mums turėtų būti tie žodžiai! Vienas jų yra patarimas, vienintelis Tėvo patarimas vaikams. Su kokia begaline pagarba, tikra vaiko pagarba turėtume jį priimti, ir su koku dėmesingumu turėtume jo laikytis! Šis patarimas, kuriame slypi visa šventumo paslaptis, yra paprastas ir išreiškiamas dviem žodžiais: „Klausykite jo“ (Mt 17, 6), taria Tėvas, kalbėdamas apie savo Mylimąjį Sūnų.“

(„Laiškai apie maldą“)

Dievo žodis, drauge su krikščioniška bendruomene ir sakramentais, yra vienas iš Dievo buvimo ženklų. Jei pripažįstame jį kaip tokį ženklą, reiškia, kad jame girdime į mus besikreipiantį Dievą.

Dominikonas Timotis Radklifas (Timothy Radcliffe) mus moko: „Dievo žodis yra stiprus ir galingas pirmiausia dėl to, kad yra kuriantis. Dievas taria: „tebūnie šviesa“, ir šviesa pasirodo. Dieviškasis žodis pašaukia būti visus dalykus ir daiktus. Ir žmogaus pašaukimas taip pat yra tarti žodžius, teikiančius gyvybę. Dalijamės ta mums bylojančio Dievo žodžio galia, kai mūsų žodžiai gydo ir maitina kitus žmones. Gyvename visuomenėje, pertekusioje piktų žodžių. Mes, krikščionys, turėtume išsiskirti žodžiais, kuriuose nėra jokios į kitus nukreiptos paniekos.

Daugybė žmonių Dievo žodį laiko tarsi galingo karaliaus, reikalaujančio paklusnumo, žinia. (...) Biblija nėra iš dangaus nukritęs grynas žodis, kaip nutiko su Koranu musulmonams. Šventasis Raštas yra Dievo pokalbis su mumis. Būtent per dialogą su žmogumi Dievas įeina į mūsų gyvenimą ir padaro mus savo draugais. (...) Tad Dievo žodis nėra tiesiog mums kalbantis Dievas. Taip pat tai nėra ir „informacija“ apie Dievą. Tai Dievo ir Jo tautos pokalbis, įgalinantis mūsų draugystę su Juo. (...) Dievo žodis būtinai yra dialogas, patraukiantis mus ir įvesdinantis į mūsų buveinę: amžiną meilės pokalbį trejybinio Dievo – Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios – iščiose. (...)

Šio Dievo ir žmogaus pokalbio viršūnė yra Jėzus, kūnu tapęs Žodis. Jis yra ir tobulas Dievo žodis, skirtas žmogui, ir tobulas žmogaus atsakymas Dievui. Jis buvo pokalbio žmogus (...) Tad klausantis Dievo žodžio pirmiausia neieškoma informacijos ar įsakymų. Tai malonės laikas, išlaisvinimo ir džiaugsmo patirtis. Mokiniai, susitikę Jėzų kelyje į Emausą, po to bėgte

parlėkė į Jeruzalę ir kalbėjo sau: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ Būtent degančioje širdyje įvyksta apreiškimas. Dievo žodis nėra perduodamas tarsi per dangiškojo radijo laidą. Jis mūsų gyvenime veikia kaip raugas.“⁷

4.1.1. *Laikysenos Dievo žodžio atžvilgiu*

Dievo žodžio skaitymas yra pirmasis klausymosi etapas. Tai „durys“, vedančios į dialogą, vidinį darbą, pokalbį su Juo. „Tradicinis būdas prieiti prie Dievo žodžio yra *lectio divina*. Pirmas žingsnis būtų priimti Šventojo Rašto ištrauką, išsivaizduoti, kas gi dėjosi tuo metu, kai ji buvo parašyta, (...) suprasti, kas vyksta tame tekste, įskaitant ir tai, kas gali pasirodyti keista ar netikėta. (...) Mūsų santykis su Dievo žodžiu gilėja, kai pripažįstame, kad jo nesuprantame. Jis mums rodosi mįslingas. Tad reikia melsti Dievą, kad Jis atvertų mūsų dvasią.“⁸

Iš tiesų Šventoji Dvasia kuria mūsų „naują širdį“, įgalinančią mus klausytis Dievo, priimti Jo žodį, saugoti jį kaip Marija (Lk 2, 51) ir maitintis juo.

„Antrasis *lectio* žingsnis yra paklausti, ką gi šis tekstas kalba man? Kas esu aš šiame pasakojime? Ar esu ta moteris, turėjusi daug vyrų ir atėjusi prie šulinio? Ar vienas iš mokinių, pritrenktas, nes išvydo Jėzų kalbantį su prastos reputacijos moterimi? Tad klausomės labiau sutelkę dėmesį į save. (...) Ir kitas *lectio* žingsnis yra savęs paklausti: „Ką aš pasakysiu Dievui?“ Ką padaryti mane ragina Dievas? (...) Esame pasirengę leisti jam veikti mumyse.“⁹

„Viena vertus, Jėzus Kristus yra galutinis Dievo Žodis. Su Juo išbaigiamas dieviškasis apreiškimas. Nebėra ko pridurti (žr. šv. Kryžiaus Jono tekstą). Bet, kita vertus, nepaliaujame gilinti to, kas mums per Jėzų Kristų buvo apreiškta. Jėzus savo mirties išvakarėse pasakė: „Kai ateis toji Tiesos Dvasia, ji ves jus į tiesos pilnatvę.“ (Jn 16, 13) Tad Biblijoje apreiškimas yra pilnas. Nebėra nieko daugiau. Bet, nepaisant to, mes tik pradėdame ją suprasti (...) Tradicija po Biblijos – tai ilgas mūsų pokalbis su Dievo žodžiu.“¹⁰

Reguliarus Dievo žodžio klausymasis padeda kiekvienam komandos nariui sukurti ryšį su Kristaus asmeniu. Šis asmeninis ryšys yra viso dvasinio gyvenimo pamatas. Kuriantis Dievo žodis yra neišsenkantis motyvacijos ir energijos šaltinis mūsų asmeniniam ir poros augimui.

Todėl Dievo Motinos komandos visus ragina kiekvieną dieną klausytis Dievo žodžio, skiriant laiko perskaityti ištrauką iš Biblijos – ypač iš Evangelijų – ir po to tą ištrauką apmąstyti tyloje, kad geriau suprastume, ką Viešpats nori mums pasakyti.

Dievo žodžio klausymasis, kad gyventume pagal jį, reikalauja nuolatinės ir tęstinės pastangos. Dėl to judėjimas įvardijo jį kaip vieną iš Siekių. Ir tai pirmasis siekis iš šešių, kurio laikytis reikalaujama iš komandų narių, kad jiems, kaip ir visoms krikščionių poroms, jis padėtų Evangeliją įgyvendinti kasdieniame, asmeniniame, poros bei šeimos gyvenimuose.

⁷ Timothy Radcliffe, konferencija „La force de la Parole“ (Dievo žodžio galia), Ruenas, 2013 m.

⁸ Ten pat.

⁹ Ten pat.

¹⁰ Ten pat.

Siekis apima ne tik Dievo žodžio klausymąsi. Iš tiesų tai mes atliekame gana lengvai. Siekis yra likti uoliam, ištikimam ir atkakliam. Toks klausymasis yra neatsiejamas nuo mūsų asmeninio ir santuokinio augimo, nes jis keičia mūsų širdį ir veda mus į atsivertimą.

4.1.2. Dievo žodis poros gyvenime

Bus neįmanoma klausytis Dievo žodžio komandoje, jei neturėsime įpročio jo klausytis pavieniui ar poroje. Klausytis Dievo žodžio nereiškia užsiimti egzegeze, bet būti tokios nuostatos kaip Marija: atverti savo širdį ir leisti, kad Viešpats mums kalbėtų (Lk 2, 51).

Dievo žodžio klausymasis yra asmeniškasis: jis kiekviename žmoguje suskamba pagal asmens galimybę jį priimti. Jei vyras ir žmona pasišvenčia Dievo žodžio klausymuisi, tai naudinga ir porai: kiekvienas geriau supras žodžio klausymosi svarbą poros maldoje, Pareigoje prisėsti ir ruošiantis studijų temai.

Poros dvasingumas, Dievo Motinos komandų charizma, įsitvirtins mūsų, porų, gyvenime, jei Dievo žodžio klausymasis poroje taps mums gyvenimo ir Santuokos sakramento atnaujinimo šaltiniu.

Dievo žodis yra veidrodis, kuriame krikščionių pora gali išvysti tikrąjį savo atspindį, savo pašaukimą ir misiją. Nuo pat pradžių Dievo žodis moko mus, kad mūsų pora yra Dievo paveikslas: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą.“ (Pr 1, 26–27) Krikščionių pora prisiartina ir valgo šio maisto, po truputį keičiančio ją į paveikslą dieviškosios meilės, kurios liudijimo laukia pasaulis. Mūsų susituokusios poros gyvenimu liudyti dieviškąją meilę yra viena iš krikščionių porų misijų. Tai sudėtinga užduotis, reikalaujanti nuolatinio atsinaujinimo. Bet Dievo žodis suteikia jėgų eiti toliau.

Klausydamosi Dievo žodžio pora ras nuorodų savo kasdieniam gyvenimui, tai geras vedlys, kai reikia veikti ar priimti sprendimus. Jis praturtina komandos susitikimą – ar maldoje, ar studijuojant temą, ar dalijantis. Iš tiesų pora taip gali įvesti Dievo žodį – kelią, tiesą ir gyvenimą – į savo aplinką: sudėtingas situacijas ir patiriamą neteisybę, bet taip pat į laimės akimirkas šeimoje ar bendruomenėje. Žodis viską nušviečia.

Tėvas Kafarelis savo knygoje „Presence a Dieu“ patvirtina: „Su Dievu nėra taip, kaip su laikinosiomis gėrybėmis. Šių turėjimas užgesina troškimą, o kuo labiau turime Dievą, tuo labiau Jo trokštame ir aktyviau ieškome.“ O konferencijoje „L’Ecclesia“ priduria: „Iš tiesų nekalbame apie šio žodžio klausymąsi daugiau ar mažiau išsiblaškius. Kalbame apie klausymąsi stipriąja prasme. Sakoma, kad karalius Saliamonas kreipėsi į Dievą tokia malda: „Viešpatie, duok man klausančią širdį!“ Būtent širdimi klausomės Dievo žodžio.“

Dievo žodžio klausymasis, kad **vykdytume jį**, reikalauja nuolatinės ir ištvėringos pastangos, tokios, kokios reikalauja ir dviejų žmonių meilė, kad kurtųsi pora. Tad krikščioniškoje perspektyvoje Dievo žodis ir Meilė yra giliai susiję.

4.1.3. Dievo žodis ir komanda

Mūsų komanda yra mažutė krikščioniška bendruomenė, įsišaknijusi Dievo žodyje, taip pat Eucharistijoje ir kituose sakramentuose.

Bažnyčia gavo Dievo žodį, kad ištikimai jį saugotų ir kad jis neštų vaisių. Komanda, mažytė Bažnyčia, turi rūpintis, kad Dievo žodis duotų vaisių kiekviename jos naryje.

Komanda susitinka Dievo žodžio šviesoje. Ten yra pats Kristus, kuris yra Žodis: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“ (Mt 18, 20)

Per komandos susitikimą malda ir pasikeitimas nuomonėmis apie studijų temą yra ypač palankūs jo klausymuisi. Malda išsaknijusi Žodžio klausyme ir jo meditavime.

Pasėtas žodis priimamas ir duoda vaisių: „Geroje žemėje pasėta sėkla – tai tie, kurie išgirsta žodį, priima jį ir duoda vaisių.“ (Mk 4, 20) Paskaitykime popiežiaus Benedikto XVI žodžius: „Bažnyčia negyvena pati iš savęs, bet iš Evangelijos, ir būtent čia, ir vis iš naujo, ji randa kryptį savo keliui. Kiekvienas krikščionis turėtų tai suvokti ir taikyti sau: tik tas, kuris klausosi Dievo žodžio, gali atsiversti ir tada skelbti Dievo žodį. Jis neturėtų mokyti savos išminties, bet Dievo išminties, kuri dažnai pasaulio akims atrodo kvailystė.“

Po Dievo žodžio **skaitytojų** etapo ateina Dievo žodžio **nešėjų** kitiems žmonėms etapas. Pasak tėvo Besnaro (Besnard), priėmę Dievo žodį ir jo veikimą savyje, mes pasiaukojame, „kad taptume tarsi augalėlis ir sodininkas, idant pačioje mūsų gelmėje žodis galėtų toliau augti“.

4.2. Žengti toliau

1 tekstas: „Dievas viską pasakė Jėzuje“

„Dovanodamas mums savo Sūnų, kuris yra vienintelis Jo Žodis, o be Jo nėra kito, Jis mums viską pasakė iškart ir vienu metu per šį vienintelį Žodį ir daugiau nebeturi, ką pasakyti. Tokia yra šio paliudijimo prasmė, kuriuo šv. Paulius pradeda įtikinėti hebrajus atsisakyti pirmųjų būdų ir santykių su Mozės Įstatymo Dievu ir nukreipti akis vien į Kristų, sakydamas: „Tai, ką daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, dabar, dienų pabaigoje jis viską iškart pasakė per Sūnų.“ (Hbr 1, 1–2) Taip apaštalas atskleidžia, kad Dievas liko tarsi nebylys ir nebeturi ką pasakyti, nes tai, ką anksčiau pranašams kalbėjo dalimis, Juo pasakė mums viską, dovanodamas mums Viską, t. y. savo Sūnų.

Todėl tas, kuris dabar norėtų klausinėti Dievą ar gauti kokį regėjimą ar apreiškimą, ne tik kvailai elgtųsi, bet ir užgautų Dievą, nenukreipdamas žvilgsnio visiškai į Kristų, užuot ieškojęs kokio kito dalyko ar naujovės.

Dievas galėtų jam atsiliepti, sakydamas: „Jei jau viską esu pasakęs per savo Žodį, t. y. Sūnų, ir nebeturiu kito [žodžio], tai ką dabar dar galiu tau pasakyti ar apreiškinti, kas būtų daugiau už tai? Nukreipk akis tik į Jį, nes Jame jau viską esu pasakęs bei apreiškęs, ir Jame rasi dar daugiau, negu prašai ar trokšti. Juk tu prašai dalinių kalbinimų ir apreiškimų, o nukreipęs akis į Jį, visur Jį rasi, nes Jis yra visas mano kalbinimas ir atsakymas, visas mano regėjimas ir visas mano apreiškimas.“

(Šv. Kryžiaus Jonas, *Kopimas į Karmelio kalną*, Antra knyga, 22 skyrius; lietuviškas leidimas: Vilnius, Aidai, 2013, iš ispanų kalbos vertė Jūratė Micevičiūtė ir sesuo Ieva Marija OCD)

2 tekstas: „Šventasis Raštas“

„Bažnyčia visuomet gerbė dieviškuosius Raštus taip, kaip ir patį Viešpaties kūną, nesiliaudama, ypač šventojoje liturgijoje, imti ir teikti tikintiesiems gyvenimo duoną tiek nuo Dievo žodžio, tiek nuo Kristaus kūno stalo. Tuos Raštus drauge su šventąja Tradicija ji visuomet laikė ir tebelaiiko svarbiausia savo tikėjimo taisykle, nes, būdami Dievo įkvėpti ir vieną kartą visiems laikams parašyti, jie nepakeistą pateikia paties Dievo žodį, ir jų dėka iš pranašų bei apaštalų lūpų suskamba Šventosios Dvasios balsas.

Tad visas Bažnyčios skelbimas, kaip ir pati krikščionių religija, turi būti Šventojo Rašto gaivinamas ir vedamas. Juk šventosiose knygose Tėvas, kuris yra danguje, su didžia meile pasitinka savo vaikus ir kalbasi su jais. Mat Dievo žodis slepia savyje tokią jėgą ir stiprybę, kad jis pasirodo esąs Bažnyčios ramstis ir gyvumas, jos vaikams – tikėjimo tvirtybė, sielos maistas, tyras ir neišsenkęs dvasinio gyvenimo šaltinis. Todėl Šventajam Raštui puikiai tinka posakis: „Dievo žodis yra gyvas ir veiksmingas“ (Žyd 4, 12), „jis turi galią išugdyti ir duoti paveldėjimą tarp visų pašvęstųjų“ (Apd 20, 32; plg. 1 Tes. 2, 13).“

(Vatikano II Susirinkimo Dogminė konstitucija apie Dievo Apreiškimą Dei Verbum, nr. 21)

3 tekstas: „Evangelija, meilės laiškas“

Didžiulėje vilties bendruomenėje, Bažnyčioje, jie „džiaugėsi viltyje“ (plg. Rom 12, 12).
Viltis – tai meilė, laukianti to, ką pažadėjo Meilė.

Meilės bendruomenė

„Kristaus žodis irgi, ir visų pirma, yra meilės prisipažinimas. Ta meilė išsiduoda kiekviename Evangelijos puslapyje.

(...) Meilė pažadina meilę. Bet, kaip jūs, kurie esate susituokę, gerai žinote, abiem reikia iš naujo išgirsti, kad yra mylimi, nes nuodėmėse paskendusiam pasaulyje būti mylimam yra didis ir netikėtas stebuklas. Kas nuolatos neskaito Dievo Žodžio, greitai pamirš esąs mylimas Dievo. Atvirkščiai, pora, nuolat skaitanti Evangelijas su tokiu atidumu, kaip skaitomas meilės laiškas, kurio visus sąskambius ir intonacijas stengiamasi perprasti, pastebės, kad jame be paliovos trykšta meilės šaltinis. Taip Kristaus žodis Evangelijoje porą paverčia meilės bendruomene... Atgailos, tikėjimo, vilties, meilės bendruomene – tokį darbą nudirba Kristaus žodis, esantis ir gyvas Evangelijoje.

Norėdamas pasiteisinti, kodėl neskaito Evangelijos, vienas draugas man parašė: „galiausiai, dvasinė literatūra nėra kas kita kaip išaiškinta Evangelija, o jos skaitymas yra patrauklesnis ir naudingesnis, nes ji geriau pritaikyta mūsų mąstysenai“. Koks paklydimas! Didysis skirtumas tarp Evangelijos ir dvasinės literatūros yra tas, kad pastaroji perduoda žinias, daugiau ar mažiau kylančias iš Evangelijos, o ši yra gyvas, išliekantis, veikiantis Kristaus žodis, tas pats, kuris kadaise nuramino įsisiautusių audrą, pagydė raupsuotąjį, prikėlė mirusiuosius, tas pats, kuriuo buvo atleidžiamos nuodėmės ir gimdomi Dievo vaikai.

Kristaus žodis Evangelijose ne tik neprarado savo svarbos, bet neprarado ir vertės: jis išliko, jis yra kurianti galia.“

(Anri Kafarelis, Aukso žiedas (L'Anneau d'Or), 117/118)

4.3. Praktinės mėnesio gairės

4.3.1. Gyvenimo patirtis: ugdyti aktyvų Dievo žodžio skaitymą

Dievas davė mums savo žodį, kad galėtume jo klausytis ir leisti jam gyventi mumyse. Šį mėnesį, skirdami didesnę dėmesį Dievo žodžio veikimui mūsų viduje, galime:

- Kas dieną skirti laiko skaityti, klausytis ir leisti mumyse aidėti Dievo žodžiui iš Šventojo Rašto, jei tik įmanoma, poroje.
- Apmąstyti ir pasidalinti, kaip Dievo žodį taikome gyvenime ir kokius elgsenos pakitimus jis sukelia.
- Kas dieną sąsiuvinyje *Gyvenimo žodžiai* užsirašyti labiausiai mums įstrigusią frazę ir kokią elgseną, veiksmus, žodžius ar sprendimus ji įkvėpė (prie tų frazių, kurios įkvėpė).

4.3.2. Pareiga prisėsti

Siūlome poroje aptarti Dievo žodžio klausymosi praktiką ir jos vaisius.

„Nes kaip lietus ir sniegas nukrinta iš dangaus ir negrižta atgalios, kol nepalaisto žemės, kad dygtų ir želtų joje augalai, kad neštų sėklą sėjėjui ir duoną alkanam, taip ir žodis, išeinantis iš mano burnos: jisai nesugrįš pas mane bergždžias, bet įvykdys, ko trokštu, ir atliks, ko siūstas.“ (Iz 55, 10–11)

- Kokia buvo mūsų atsakomybė per šį mėnesį dėl Dievo žodžio klausymosi?
- Ar mūsų širdis yra tokia priimanti dirva, kuri leidžiasi apvaisinama Dievo žodžio, kaip mums kalba pranašas Izaijas? Jei taip, kokius pokyčius pajutome savyje? Jei ne, kas mums trukdo pasiekti šį tikslą?
- Kaip Dievo žodžio skaitymas ir klausymas gali mums padėti poros maldoje?

4.3.3. Gyvenimo taisyklė

Remdamiesi šio mėnesio gyvenimo patirtimi, pasistenkime Dievo žodžio klausymąsi padaryti reguliarų, ir stebėkime, kokius elgsenos pokyčius jis mumyse sukelia atidaus skaitymo ir apmąstymo dėka.

4.4. Komandos susitikimui

4.4.1. Malda

Evangelija pagal Matą 13, 18–23

„O jūs nūn pasiklausykite palyginimo apie sėjėją. Pas kiekvieną, kuris girdi žodį apie karalystę ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pasėta širdyje. Tai ir yra pasėlys prie kelio. Pasėlys ant uolų – tai tasai, kuris, girdėdamas žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima. Tačiau jis be šaknų – nepastovus žmogus. Ištikus kokiai negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jis greit atkrinta. Pasėlys tarp erškėčių – tai tas, kuris klauso žodžio, bet šio pasaulio rūpesčiai ir turto apgaulė nustelbia žodį, ir jis lieka nevaisingas. Pasėlys geroje žemėje – tasai, kuris girdi ir supranta žodį; tas ir duoda derlių: kas šimteriopą, kas šešiasdešimteriopą, o kas trisdešimteriopą.“

4.4.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje

- Turint galvoje skirtingus mūsų užsiėmimus, kokių sunkumų patiriame, kad atsidurtume atvirumo ar dėmesingos tylos būsenoje, kurios reikia Dievo žodžio klausymui?
- Kokias priemones naudojame norėdami pagerinti Dievo žodžio apmąstymą? Pasidalijimą poroje, bibliinių komentarų skaitymą, krikščionišką spaudą, vidinę maldą, muziką, dalyvaujame Biblijos skaitymo grupėse parapijoje, klausomės krikščioniško radijo, ir t. t. ?
- Kaip mums pavyko įgyvendinti šio mėnesio pasiūlymą? Ar pavyko jį įgyvendinti poroje? Ar norėtume jį pakartoti, jei patirtis buvo teigiama? Ar, priešingai, patyrėme sunkumų jį įgyvendindami?

4.4.3. Pasidalijimas

- Kas įstrigo iš Dievo žodžio, kokios Evangelijos vietos šį mėnesį ypač palietė mūsų širdis? Kurios vietos buvo svarbiausios jūsų gyvenimui? Kodėl?
- Kaip atkaklus Dievo žodžio klausymasis paveikė mūsų Pareigos prisėsti eigą, gyvenimo taisyklę ir kiekvieną iš Siekių?
- Kaip studijų tema, paruošta poroje, padėjo skaitant Dievo žodį? Ką mums apie tai sako Kristus, kas galėtų tapti mūsų gyvenimo šviesa ir variklis?

5. KETVIRTASIS SUSITIKIMAS ASMENINĖ MALDA

„Apgalvok VIEŠPATIES įsakus ir visad mąstytk apie jo įsakymus.“

(Sir 6, 37)

„Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.“

(Mt 6, 6)

Šiame skyriuje panagrinėsime giliają asmeninės maldos prasmę ir parodysime kelius į ją, taip padrąsindami kiekvieną komandos narį laikytis šio siekio ir sudaryti sąlygas tikram susitikimui su Viešpačiu.

5.1. Apmąstymui

Dievo Motinos komandų chartijoje, pristatant Siekius, apie asmeninę maldą rašoma kaip apie būtinybę „kasdien atsigręžti į Dievą tylioje maldoje“. Tai paprasta, bet išsami formuluotė, apibendrinanti ilgą judėjimo ieškojimų kelią, supratęs, jog poroms būtina tapti „maldos sielomis“, kaip viename savo laišku rašo tėvas Kafarelis.

Per tarptautinį susitikimą Romoje 1970 m. poros buvo paragintos kasdienei asmeninei maldai skirti „kuklų dešimties minučių minimumą“. Kasmėnesiniame laiške Dievo Motinos komandoms Prancūzijoje 1952 m. lapkričio mėnesį tėvas Kafarelis tvirtino: „Po dvidešimties metų tarnystės manau galintis tvirtai patikinti: krikščionis, neskiriantis kasdien iš savo laiko dešimties ar penkiolikos minučių (tai 1/96-oji visos dienos) šiai asmeninei maldai, kurią vadiname vidine malda, taip ir liks nebrandus, arba, dar blogiau, visai sumenks.“

Dokumente „Kas yra Dievo Motinos komanda?“ (1977 m.) asmeninė malda aprašoma šitaip: „paskirti laiko kiekvieną dieną tikram susitikimui su Viešpačiu veidas į veidą, kai esate tik judu“. O Katalikų Bažnyčia apie asmeninę maldą kalba: „tai ilgesnė ir tyli malda Dievo akivaizdoje. Melstis asmenine malda, tai nuolankiai atsiverti slėpingam Dievo Dvasios, veikiančios žmogaus širdyje, veikimui“ (www.eglise.catholique.fr, 2013 m. spalio).

5.1.1. Asmeninė malda ir malda apskritai

Dievo Motinos komandų tekstuose kalbama tai apie **meditaciją**, tai apie **asmeninę maldą**. Dera aptarti šitų dviejų terminų reikšmes.

Katalikų Bažnyčios katekizme rašoma, kad „krikščioniškoji tradicija puoselėja tris svarbiausias maldos gyvenimo formas: žodinę maldą, mąstymą ir kontempliatyvią maldą“ (nr. 2699). Toliau rašoma, kad „mąstymas, arba meditacija, pirmiausia yra ieškojimas. Dvasia stengiasi suprasti krikščioniškojo gyvenimo keliamus klausimus: „kodėl“, „kaip“, kad įsiklausytų, ko Dievas reikalauja, ir į tai atsilieptų“ (nr. 2705). Ir cituoja šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresę: „Aš manau, kad minties malda yra ne kas kita kaip nuoširdus draugiškas bendravimas, kai dažnai kalbamės su Dievu visai vieni, būdami tikri, jog Jis mus myli.“ (nr. 2709). „Žodžiai kontempliuojant nėra pokalbio intarpai, bet žabai meilės ugniai kurstyti.“ (nr. 2717).

Meditacija aprašoma kaip apmąstymo procesas, o asmeninė malda – kaip mylinčiųjų kontempliatyvus susitikimas. Bet abiem atvejais stengiamės būti dermėje su Dievu, su Jo meile ir Jo valia. Abu keliai veda į susitikimą su Viešpačiu; tai labai aiškiai nusakoma Siekio „asmeninė malda“ aprašyme.

Galiausiai malda yra meditacija, jei ją suprantame kaip „uolią pastangą pažinti Kristų, kaip reikalauja meilė, stimuliuodama ir vis įkvėpdama tą pastangą, nes tas, kuris myli, stengiasi vis labiau pažinti, kad vis labiau mylėtų“.

(Tėvas Kafarelis, *Neišsemiami Kristaus turtai*, iš rinkinio *Šimtas laiškų apie maldą* (Cent Lettres sur la Prière)

Tad galime sakyti:

- Aš meldžiuosi: kreipiuosi į Dievą garsiai ar tylomis, Bažnyčios maldomis...
- Medituoju tekstą: atrandu jį vis iš naujo, skaitau dar ir dar kartą.
- Meldžiuosi asmenine malda: viską užleidžiu Viešpačiui, „nutildau“ save, kad susitikčiau Viešpatį: Jis yra mano viduje: „Kalbėk Viešpatie, nes tavo tarnas klauso.“ (1 Sam 3, 9)

5.1.2. Susitikimas su Viešpačiu

Dievo Motinos komandų chartijoje skaitome: „Esame pašaukti skirti laiko Viešpačiui, glaudžiai bendrystei su Juo ir buvimui Jo akivaizdoje.“ Asmeninė malda yra „metas, kai „širdis klausosi (Dievo) širdies“, atpažįsta ir priima jai skirtąjį Dievo planą.“

(Dievo Motinos komandų chartija)

Kalbame apie buvimą tarsi Dievo Motina, kuri dėmėjosi dalykus ir svarstė juos savo širdyje (Lk 2, 19)

Esame raginami skirti savo laiką Viešpačiui, asmeniniam pokalbiui su Tuo, kuris „yra mumyse, mūsų esybės šerdyje. Esantis, gyvas, mylintis, veikiantis. Ten jis mus kviečia. Ten Jis mūsų laukia, kad susivienytume su Juo. Dievas yra ten, bet mes ten nesame. Mūsų gyvenimas teka išorėje ar bent jau mūsų esybės pakraščiais: pojūčių, jausmų, įsivaizdavimų, pokalbių srityse. (...) Asmeninė malda – tai išėjimas iš to šurmulingo mūsų esybės priemiesčio, apie kurį kalbėjau; tai reiškia susikaupti, sutelkti visus gebėjimus ir leisti į tamsią naktį, savo sielos gelmės link. Ten, ant šventyklos slenksčio, telieka tik užsičiaupti ir būti dėmesingam.“

(Tėvas Kafarelis, *Viešpaties namai*, iš *Šimtas laiškų apie maldą* (Cent Lettres sur la Prière)

Pasinėrę į savo vidų, išvystame save tokius, kokie esame. Ne tokius, kokiais mus laiko kiti ar ką patys apie save galvojame, bet tokį ar tokią, kaip Dievas mus mato ir myli: šį visą asmenį su visa jo (-s) asmenine istorija, visu grožiu ir prieštaromis, mintimis ir veiksmis, klausimais ir iššūkiais.

Matydami save mylinčiame Dievo žvilgsnyje, atrandame ir priimame Dievo skirtąjį planą mums ir mūsų gyvenimui. Dėkojame už stebuklus, kuriuos Jis mumyse padarė. Taip suprantame, kur mums reikia atsiversti. Ir, sugrįžę iš tokio pasinėrimo, parsinešame sprendimą keistis ir tokio pokyčio planus.

5.1.3. Asmeninės maldos praktika

Kiekvienas iš mūsų yra slėpiny s ir realybė. Todėl Dievo Motinos komandos nesiūlo vienos griežtos taisyklės asmeninei maldai. „Kiekvienas žmogus nusprendžia kada, kur ir kaip melsis.“

(Dievo Motinos komandų chartija)

Kada? Mums patariama asmeninei maldai skirti laiko kartą per dieną, dešimt minučių. Šis minimalus laikas būtinas, kad išeitume už paviršinių zonų (kūno, jausmų, net minčių) ir po truputį pasinertume į giliają savo širdį, kur gyvena Viešpats ir visada mūsų laukia. „Manyje tikrai gyvena Dievas“, – sakė Teresė Avilietė. Kartais mūsų susitikimas būna trumpas, kartais galime pasilikti ilgiau. Žinokime, kad praktikuodami asmeninę maldą, jei norime išlikti jai ištikimi, turime nusiteikti nuolatiniams atnaujinimams, nes labai dažnai iškyla vidinių ar išorinių trikdžių.

Kur? Kad malda būtų reguliari ir gili, būtina namie susikurti maldos kampelį. Paprasta, graži, rami ir susitelkti skatinanti aplinka mums padeda stoti Dievo akivaizdon. Mūsų maldos kampelis gali būti įkurtas svetainėje, miegamajame ar kitame ramiam namų kambaryje. Žvakė, ikona, atversta Biblija, Mergelės Marijos skulptūrėlė, kryžius, vazoninis augalas ar gėlės, – visa tai kreipia mūsų žvilgsnį, o ir širdį, į Dievo širdį.

Kaip? Galime susikurti asmeninį maldos būdą, ar pasinaudoti tais, kurie jau išmėginti Bažnyčios. Iš tiesų asmeninės maldos „technikų“ apstu, pradedant nuo didžiųjų mistikų, kaip antai Teresė Avilietė, Kryžiaus Jonas ar Kūdikėlio Jėzaus Teresė.

Galime pradėti maldą nuo kūno („Šventosios Dvasios šventyklos“): pasirinkti poziciją, kad būtume atsipalaidavę, bet budrūs, susitelkę į čia ir dabar, sureguliuokime kvėpavimą. Po to galime iškelti, ką nešiojame giliai širdyje: koks aš esu šią akimirka, – kad paaukočiau tai Viešpačiui, – ir išsakyti, ko noriu (Viešpatie, štai aš, kad būčiau su Tavimi, Tave mylėčiau...). Tada nuolankiai šaukiame Šventosios Dvasios, kad Ji suteiktų mums troškimą ir malonę susitikti su Viešpačiu.

Dievas mums kalba. Tad Dievo žodis visada yra krikščioniškos maldos dalis: tekstas iš Biblijos, raginantis mus kontempliuoti Dievo slėpinius mūsų gyvenime, psalmės eilutė, malda *Tėve mūsų...* Kartais gyvenimo įvykiai kreips mus ieškoti jų vietos Dievo sumanyje.

Vienas iš paprastesnių būdų yra perskaityti tekstą, pakartoti jo turinį, įvertinti, ką jis siūlo mums asmeniškai, kad galėtume priimti būtinus sprendimus, tada – svarbiausias etapas – kalbėtis su Dievu, Jį šlovinti, Jam dėkoti, prašyti Jo pagalbos ar maldauti atleidimo. Galima paprasčiausiai vien kartoti Jėzaus vardą.

Taip pat visada galime pasiaukoti Viešpačiui tokie, kokie esame, ir atlikti tikėjimo, vilties ir meilės aktus. „Dėl Dievo gailestingumo raginu jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį garbinimą.“ (Rom 12, 1) Ir baigdamas maldą padėkoju Viešpačiui už šį laiką kartu su Juo. Jis mane priėmė ir mylėjo, net jei pats jaučiausi labai „nepakankamas“.

Tačiau maldos forma tikrai nėra esminis dalykas. Kad ugdytume gilų ryšį su Dievu, labai svarbu yra ištvermė ir regularumas. Reikia kiekvieną dieną „kaip piligrimui eiti į

vidinę šventyklą, kad ten adoruotume tikrąjį Dievą“ (Tėvas Kafarelis: *I Viešpaties namus* (À la Maison du Seigneur), iš *Šimtas laiškų apie maldą* (Cent Lettres sur la Prière).

Nepamirškime, kad Dievas, kaip Mylimasis iš Giesmių Giesmės, ilgisi mūsų ir mūsų aistringo buvimo, ir Jis visada yra čia, aistringai trokšdamas kiekvieno iš mūsų, nepaisydamas mūsų nebuvimų ir nepastovumo. Jis visada bėga mūsų link, maldauja mūsų meilės, bet laikosi prie durų, palikdamas mums nuspręsti, ar atversime Jam savo širdį. Asmeninė malda yra valios aktas: koks yra apsisprendimo vaidmuo maldoje?

Galiausiai, asmeninė malda yra dviejų širdžių pokalbis: mūsų ir Meilės Dievo. Melstis nereikia vien susitelkti, ką nors jausti, vengti išsiblaškimų, bet leisti vykti dviejų meilių apykaitai, ilsėtis meilėje. Ir nelaukime, kol būsimė tobuli ar „tinkami“ stoti Viešpaties akivaizdon. Jis mus priima tokius, kokie esame, visais lygmenimis, ir jo meilės pertekęs žvilgsnis daro mus geresnius. Meilė, gauta iš Viešpaties per asmeninę maldą, yra užkrečiama. Kai meldžiamės asmenine malda, tampame užkrečiami, švytime. Esame harmoningi, nurimę. Tikra asmeninė malda veda į aktyvią veikliąją meilę, norinčią sekti Jėzų. Mano gyvenimo su Dievu autentiškumas slypi mano gyvenimo su kitais žmonėmis autentiškume.

Tad apie maldą sakykime taip: „Einu, nes Dievas manęs laukia!“

5.1.4. Asmeninė malda praturtina komandos susitikimą

Per komandos susitikimą, po Dievo žodžio klausymo, kiekvienas kviečiamas garsiai kalbėti Dievui, dalintis malda, trykščiančia iš širdies, kaip Dievo žodžio klausymo ir asmeninės maldos vaisiumi.

Kuo ilgiau poros meldžiasi asmenine malda, tuo turtingesnis ir gilesnis bus šis momentas. Kuo labiau esame „patraukti“ asmeninio susitikimo su Viešpačiu, tuo natūraliau patirsime šį susitikimą bendruomenėje. Galėsime lengviau atpažinti buvimą Dievo, kalbančio mums per kito žmogaus maldą. Tyla bus ramesnė, o žodžiai paprastesni.

5.2. Žengti toliau

1 tekstas. „Vidinė tylą“

(...) „Visgi vidinė tylą yra įmanoma. Kad ją pasiektume, reikia kantriai ir švelniai praktikuotis. Aršūs būdai nėra geri nurimimo būdai. Ir kalbame būtent apie visų sričių nurimimą, visų savybių, kad jos taptų prieinamos Dievui, nejudrios, įsiklausančios. Šis paskutinis žodis išryškina tam tikrą tylos savybę: susikaupimą. Tai budrus dėmesingumas, pasirengęs įsiklausyti į vidinį balsą. „Daugybė išminčių, – rašė Klodelis (Claudel), – mums yra sake, kad tam, jog išgirstume, galbūt pakanka klausytis: kokia tai tiesa! Bet dabar kalbame ne apie klausos aparatą, taip pat ir ne apie proto pastangas: visa savo esybe klausomės esančios Būties.“

Ir turbūt man vėl pasakysite, kad jau praradote viltį pasiekti vidinę tylą, tą šventą susikaupimą. Vien tik jūsų pastangų, tikra tiesa, negali pakakti; reikia, kad įsikištų dieviška malonė. Bet kaip Dievas atsisakytų tokią malonę suteikti? Jis tikrai nori, kad jūsų sieloje įsitvyrotų tylą, kad taptų įmanomas dialogas tarp Tėvo ir jo vaiko. Pasitikėkite, būkite ištvermingi maldoje – Kristus nuramins ir pasiims jūsų

klaidžiojančias mintis ir jausmus, kaip tas piemuo, apie kurį kalba Teresė Avilietė – temstant nakčiai jis pučia dūdelę, kad surinktų pievose pasklidusias avis.“

(Anri Kafarelis: *Aukso žiedas* (L'Anneau d'Or), nr. 75–76, 1957 m. gegužė–rugpjūtis)

2 tekstas: „Marija, Dievo žodžio buveinė“

„Marija laikė Dievo žodžius savo širdyje, juos svarstė ir gilino jų suvokimą. Tą patvirtindamas, Lukas pristato Mariją kaip tradicijos šaltinį, bet taip pat jis parodo mums, kad Marijoje tapo regima tai, kas per amžius buvo Izraelio slėpinys ir kas bus Bažnyčios misija per visą istoriją: tai būti Dievo žodžio buveine, uostu, kur tas Žodis randa saugų prieglobstį per istorijos pakilimus ir nuopuolius, per audras, per sumaištis ir tuštybę, spragas ir nepasisekimus viena ar kita prasme. (...)

Gilus vaisingumas, iš tiesų istoriją kreipiančios ir keičiančios jėgos, tegali ištrykšti iš ilgai brandinto dalyko, turinčio galias šaknis, išmėginto ir išmąstyto, patirto ir iškęsto. Lygiai taip ir Bažnyčios jėga, jos gebėjimas pakeisti pasaulį, negali kilti iš to, kas, trumpai tariant, tėra menki pabangavimai; jos jėga slypi gebėjime atverti mums vidinį lygmenį, kuriame galime susikaupti, kad mumyse įsitvyrotų tylą ir subręstų bei duotų vaisių Dievo žodis.“

(Kardinolas Jozefas Racioneris, *Šventoji Marija, Krikščionių motina*)

3 tekstas: „Gyvenimas ir malda“

„Gyvenimas ir malda yra visiškai neperskiriami; gyvenimas be maldos – gyvenimas, atmetantis esminį būties lygmenį, tai gyvenimas, pasitenkinantis tik tuo, kas matoma, kas yra artima, bet artima fiziškai, ir taip nepamatome visos to didybės ir likimo amžinumo. Maldos vertė yra atrasti, patvirtinti ir gyventi tuo, kad viskas turi amžinybės ir didybės lygmenį (...).

Mums dažnai atrodo, kad sunku suderinti gyvenimą ir maldą. Tai klaida. Klaida, kylanti iš to, kad mūsų gyvenimo, taip pat ir maldos, suvokimas klaidingas. Galvojame, kad gyvenimas tiesiog bruzdėjimas, o malda reiškia atsitraukti kur nors atokiai, nesvarbu kur, ir pamiršti viską aplinkui, savo žmogišką padėtį.

Jei norime išmokti melstis, pirmiausia reikia susitapatinti su žmogaus realybe, jo likimu ir viso pasaulio likimu: priimti jį visą. Kasdienėje egzistencijoje gyvenimas ir malda turi būti vienas ir tas pats dalykas.“

(Kunigas Antoine Bloom, ortodoksų vyskupas, jaunuoliams, susirinkusiems Tezė)

5.3. Praktinės mėnesio gairės

5.3.1. Asmeninis peržvalgos laikas

- Kiekvieną dieną užrašyti pagrindinę asmeninės maldos idėją. Pasvarstyti apie savo asmeninę maldą:

- Kaip mes suprantame asmeninę maldą? Ar tai labiau protinis ir meditatyvus svarstymas? Ar tai tarsi dviejų mylinčiųjų – Dievo ir kiekvieno iš mūsų – susitikimas, artumo akimirka, kai priimu beprotišką Dievo meilę sau? Abu šie dalykai? Kas nors kita?
- Kaip aš sutinku Viešpatį, o ne save? Kokios sąlygos yra man tinkamos? Kaip pasiekti vidinę tylą?
- Kaip pamaitinu savo maldą? Dvasine literatūra, susitikimais su kitais krikščionimis ar dvasios palydėtoju?
- Kokios dabar yra dažniausios mano maldos temos? Ką jos pasako apie mane? Kokį gyvenimo pokytį esu raginamas padaryti?
- Kokios yra kliūtys mano asmeninei maldai, pagundos, kliudančios melstis? Koks yra mano pasiryžimas, troškimas susitikti Viešpatį?

5.3.2. Pareiga prisėsti

- Ar mūsų namų aplinka palanki asmeninei maldai? Kaip? Ko reikia, kad namuose sukurtume palankesnę maldai aplinką? Kaip mano asmeninės maldos praktika pakeitė mano asmeninį ir mūsų poros gyvenimą?
- Ar asmeninės maldos praktika veda mus į geresnį vienas kito supratimą ir į geresnį vienas kito priėmimą? O kaip vaikai?
- Kai (daugiau) nieko neįsakyčiau maldoje, kaip išgyvenu šį tikėjimo išmėginimą? Kaip tęsti toliau? Ar prašau sutuoktinio pagalbos?

5.3.3. Gyvenimo taisyklė

Gerbdami skirtingus asmeninės maldos būdus, kiekvienas pasiryškime **žengti žingsnį į priekį**, kad ši malda taptų tikro susitikimo su Viešpačiu akimirka. Keli pasiūlymai:

- nusistatyti nuolatinį laiką,
- pasirinkti, kas padės melstis, kad būtų išvengta išsiblaškimų (pavyzdžiui, kasdienės liturgijos skaitinius arba Biblijos ištrauką (knygą),
- išmėginti naujas įkvepiančias praktikas,
- pasirinkti muziką arba maldą, padedančią nusiteikti vidiniam darbui,
- pasirinkti ikoną (paveikslėlį, fotografiją, daiktą), padedantį susikaupti,
- atlikti dvasinį šv. Ignaco Lojolos arba kito dvasingumo mokytojo siūlomą pratimą.

5.4. Komandos susitikimui

5.4.1. Malda

118 psalmė, 14–16, 24, 26–27

„Džiaugiuosi tavo kelio įsakais, lygiai kaip visais turtais.

Gilinuosi į tavo įsakymus, įsižiūriu į tavo kelius.

Mėgaujuosi tavo įstatais; tavo žodžio paisysiu.

Tavo įsakai man žavūs, – jie mano patarėjai.

Kai parodžiau savo siekius, tu mane išklausei; mokyk mane savo įsakų.

Padėk man suprasti tavo įsakų kelią, ir aš žavėsiuos tavo nuostabiais darbais.“

5.4.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje

Asmeninės maldos prasmė ir jos užimama vieta mūsų gyvenime:

- Kokios yra būtinos sąlygos, kad asmeninė malda taptų tikru susitikimu su Viešpačiu? Ar įvykdome tas sąlygas? Ką reikia padaryti?
- Kaip asmeninė malda gali mums pagelbėti įgyvendinti kitus Siekius? Kaip mes tai suprantame?
- Ar asmeninė malda keičia mūsų gyvenimą? Pasidalinkime patirtais pokyčiais.
- Ar jau supratome, kad asmeninė malda turi įtakos mūsų veiksmams, kad kurtume geresnį pasaulį?

5.4.3. Pasidalijimas

Paliudykite apie savo asmeninės maldos būdą. Tai gali tapti įkvėpimo šaltiniu kitiems komandos nariams, o jų patirtis gali būti atsakymas į mūsų klausimus:

- Kaip mes meldžiamės asmenine malda? Kuriuo metu? Kokį būdą esame pasirinkę?
- Kas padaro įmanomą tikrą susitikimą su Viešpačiu?
- Kokie buvo vidinės maldos vaisiai per šį mėnesį, skirtą jai tobulinti?

6. PENKTASIS SUSITIKIMAS SUTUOKTINIŲ IR ŠEIMOS MALDA

„Tobijas, išlipęs iš lovos, Sarai sakė: „Mylimoji, kelkis. Pasimelskime ir maldaukime savo VIEŠPATĮ, kad būtų mums gailėstingas ir mus apsaugotų“. Ji tad atsikėlė, ir jiedu ėmė melstis, maldaudami, kad būtų apsaugoti.“

(Tob 8, 4–5)

„Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks. Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų.“

(Mt 18, 19–20)

Sutuoktinių malda yra svarbi poros augimui, taip pat čia Viešpačiui patikima svarbiausi poros gyvenimo ir jos meilės klausimai.

Šeimos malda stiprina šeimos santykius ir ryšį su Viešpačiu. Vaikams tai svarbiausia mokymosi galimybė. Tėvams tenka užduotis atvesti juos į tikėjimą. Svarbu, kad vaikai pasitikėtų tėvais ir būtų drąsinami melstis.

6.1. Apmąstymui

6.1. *Sutuoktinių malda: kasdieną vyrui ir žmonai melstis drauge*

„Jūs visus, krikščionių poras, kurie esate susituokę ir turite vaikų, raginu: Žygiuokite su Kristumi! Tai Jis veda jus į jūsų prisiimto įsipareigojimo orumą. Tai Jis, Jėzus Kristus, jumyse galintis nuveikti daug daugiau nei jūs įsivaizduojate.“

Melstis – Popiežiaus dvasingumas. Šv. Jonas Paulius II

Pora stoja Dievo akivaizdon, kad Jį garbintų, šlovintų, klausytųsi Jo ir prašytų malonės gyventi Santuokos sakramentu ir žmogiška meile kaip Jo meilės **atspindžiu**.

Sutuoktinių malda sustiprina meilės ryšį tarp vyro ir žmonos, tarp judviejų ir Viešpaties. Kiekvienas palaiko ir augina savo asmeninį santykį su Dievu. Tačiau, atsižvelgiant į tai, kiek pora pažengusi sutuoktinių maldoje, ji susikuria savo **būdą melstis poroje**.

Krikščionių poroje vyras ir moteris atsiduoda vienas kitam. Kartu jie taip pat atsiduoda Kristui. Sutartis, sandora susieja Kristų su pora. Tai vyksta pagal biblinį modelį, kai Viešpats pasakė: „Aš būsiu jūsų Dievas, o jūsų būsite mano tauta.“ Taip krikščionių pora tampa sakramentu, tai yra Dievo meilės ženklų kitiems.

Sutuoktinių malda yra stiprus mūsų poros šventimo metas. Jį praturtina malonės, gaunamos iš sakramentų, ypač iš mūsų Santuokos sakramento.

Per Sutuoktinių maldą drauge šloviname Viešpatį, prašome Jo atleidimo, užtariame tuos, kuriuos mylime ir visą pasaulį, o ypač stengiamės suprasti Jo valią mums. Mūsų malda gali būti tikrai paprasta, tokia paprasta kaip sukalbėti *Tėve mūsų*. Jei dėl maldos padidėja santuokinis artumas ir pagilėja abipusis pažinimas, kuriantis „bendrą sielą“, kaip sakydavo tėvas Kafarelis, tuo geriau, bet tai tik sutuoktinių maldos pasekmė, o ne jos tikslas.

Keli pasiūlymai bendrai maldai:

Atsiverti Dievo buvimui

Po sunkios dienos, per kurią buvome nutolę vienas nuo kito, yra svarbu parodyti – veiksmu ar žodžiu – savo troškimą susivienyti dvasiškai Dievo akivaizdoje. Pavyzdžiui, maldos pradžioje galime drauge išstarti, kaip kunigas prie altoriaus: „Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų ir suteik mums ramybę.“ Galime persižegnoti ar padaryti kitą veiksmą, parodantį, kad atnaujiname savo tikėjimą šia sandora, kurią Dievas su mumis yra sudaręs.

Susitaikyti

Kartais melstis kartu neįmanoma. Jei nelabai gerai jaučiamės šalia sutuoktinio dėl kokio nors dienos įvykio, dar neišspręsto širdyje, jei neturime laiko apie tai pasikalbėti, bent jau galime pripažinti priešais Dievą mūsų poreikį atleisti vienas kitam. Galime prašyti Jo padėti padaryti tai vėliau, po maldos.

Tad galime sutuoktinių maldą pradėti garsiai tardami: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.“

Suartėti

Esame labai skirtingi, ir gyvenimas kartais mus dar labiau perskiria: du lytiškumai, du charakteriai, skirtingos profesijos ir užsiėmimai. Dėl to kartais tampa sunku susitikti. Nors to nenorime, kartais jaučiamės nutolę vienas nuo kito. Sutuoktinių malda padeda vėl suartėti, jei meldžiamės gerai suvokdami savo neturtą. Galime pradėti tardami: „Ateik, Šventoji Dvasia, papildyk Tavimi tikinčiųjų širdis ir uždek juose Tavo meilės ugnį. Atsiųsk savo Dvasią, ir viskas bus sukurta, ir atnaujinsi žemės veidą.“

Mylėti ir dėkoti

Pripažindami Dievo stebuklus savo gyvenime, dėkojame Dievui už mūsų meilės istoriją, kur atsiskleidžia veiklioji Jo meilė. Įvertinkime iš Šventosios Dvasios gautas dovanas: „Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs?“ (1 Kor 4, 7)

Žengti į priekį ir įveikti sunkumus

Poros, ištikimai besimeldžiančios sutuoktinių malda, su tikėjimu ir drąsa pasiryžusios įveikti sunkumus, netrukus pajunta jos naudą ir liudija apie padarytą pažangą. Gausybė porų po ilgų santuokos metų susipažįsta su sutuoktinio siela ir jo vidinio gyvenimo troškimais.

Melstis įvairiais būdais

Yra daugybė būdų, kaip melstis sutuoktinių malda. Jie gali kisti laikui bėgant ir pagal vidinį poros nusiteikimą. Kai kurios poros skaito Dievo žodį ir jį medituoja. Kiti spontaniškai patiki save Viešpačiui ir išsako Jam, kas jų širdyse. Treti prisideda prie Bažnyčios maldos melddamiesi Valandų liturgiją. Dar kiti renkasi melstis rožinį... Kad ir ką pasirinktumėte, svarbu yra melstis.

Klausytis tėvo Kafarelį mokymų:

- Tegu sutuoktiniai, vyras ir žmona, atnaujina savo tikėjimą šia sandora, kurią Kristus savo buvimu sudarė su jais. Tegu jie suvokia, kad Kristus nekantrauja šlovinti Tėvą už tuos, kurie stoja Jo tarnystėn.
- Tegu drauge jie klausosi Kristaus. Tam jie gali savo maldą pradėti Biblijos skaitymu, tada tą ištrauką medituoti. Ir tada, tik pasiklausę ir supratę, jie gali kalbėti Viešpačiui, spontaniškai į Jį kreiptis, išreikšti Jam savo mintis ir jausmus su vaikišku paprastumu.
- Tegu maldos valandą liaujasi visokios nesantaikos, tebūna atkurta taika.

Teoriškai visa tai atrodo lengva. Tad kaip paaiškinti, kad tiek porų patiria sunkumų meldamosi sutuoktinių malda? Malonės imamos jausti tik uoliai neapleidžiant šio susitikimo.

6.1.2. Šeimos malda: jei įmanoma, melstis visai šeimai

„Aš ir mano šeimyna – mes tarnausime VIEŠPAČIUI.“ (Joz 24, 15)

„Tuo tarpu sinagogos vyresnysis Krispas su visais savo namais įtikėjo Viešpatį.“ (Apd 18, 8)

„Ir jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, bet auklėkite juos, drausmindami ir mokydami Viešpaties vardu.“ (Ef 6, 4)

Kai pora meldžiasi ir drauge su šeima (neapleisdama sutuoktinių maldos), ji šeimos maldą paverčia bendruomenine malda. Tėvai savo vaikus melstis išmoko meldamiesi kartu su jais.

Augdami vaikai, remdamiesi tuo, ką gavo iš tėvų, norės skirti laiko asmeninei maldai. Bet vis tiek įmanoma išlaikyti maldos laiką šeimoje, pavyzdžiui, prieš valgį.

Per šeimos maldą šeima suvokia savo dvasinę vienybę, meilės vienybę, jungiančią šeimos narius tarpusavyje ir juos su Dievu. Kaip visoms krikščionių bendruomenėms, šeimai būtina melstis ir ypač nepamiršti, kad tai vienintelė bendruomenė, kylanti iš sakramento.

Svarbu ieškoti tokių maldos formų, kurios įtrauktų vaikus, ir ne tik kol jie maži, bet ir jiems paaugus. Šeimos vienybė stiprėja dalijantis dvasingumu.

Svarbūs liturginių metų laikai, kaip antai, gavėnia, Velykos, adventas ir Kalėdos, yra ypač tinkami auginti ir praturtinti šeimos maldą. Kiekvienas šeimos narys gali būti atsakingas už kurį nors maldos momentą. Jei tėvai rūpinasi priešmokyklinio amžiaus ar besiruošiančių Pirmajai Komunijai vaikų tikėjimo ugdymu, taip kartu praturtinama ir šeimos malda.

6.2. Žengti toliau

1 tekstas. „Jūsų šeima: dviejų Dievo ieškotojų sąjunga“

Santuokinio dvasingumo šaltinis, pasak tėvo Kafarelį, yra pastanga suprasti Dievo planą santuokiniam ir šeimos gyvenimui, bei poros atvirumas socialiniam arba apaštaliniam gyvenimui. Poros pastanga suprasti Dievo sumanymą remiasi į susitikimo su Kristumi

sutuoktinių maldoje praktiką.

„Jūsų namai bus dar geresnis Dievo liudijimas, jei tai bus dviejų Dievo ieškotojų sąjunga, kaip nuostabiai sakoma psalmėse. Dviejų ieškotojų, kurių protai ir širdis trokšta pažinti, susitikti Dievą, su Juo susivienyti, nes jie suprato, kad Dievas yra didžiulė realybė, nes Dievas jiems svarbiau nei bet kas kita.

Kiek tarp jūsų, kuriuos pažįstu, yra Dievo ieškotojų? Tokie namai yra garbinimo vieta. Ne tik ta prasme, kad sutuoktiniai yra garbintojai dvasia ir tiesa, kad jų vaikai yra auginami taip, kad patys taptų garbintojais, bet ir ta prasme, kad toks garbinimo polėkis per visą dieną šia linkme kreipia širdis ir visus rūpesčius.

(...) Norėčiau perduoti jums savo įsitikinimą, kad Dievo ieškotojų šeima mūsų pasaulyje, kuris nebetiki Dievu, nebetiki meile, yra teofanija, Dievo apsimetimas; kaip Mozei krūmas dykumoje, kuris degė, bet nesudegė.“

(Tėvas Kafarelis: Ateizmo akivaizdoje (Face à l'athéisme), Roma, 1970 m. gegužė)

2 tekstas: „Maldos svarba“

„Jau dvidešimt amžių krikščionys siekia šventumo. Bet be maldos nieko nenuveiksi. Be maldos nepažengiama nei Dievo pažinime, nei meilėje Jam. Tai nėra papildomas pamaldumas. Tai būtina, kaip valgyti, kvėpuoti, kaip medžiui būtina vis giliau leisti šaknis į žemę, kad neišdžiūtų ir nemirtų.

Žmonių santykiai yra trapūs. Ir santykis su Kristumi yra trapus. Kaip yra būtina kalbėtis, susitikti su kitu žmogumi: tėvu, draugu, broliu, taip pat būtina susitikti su Viešpačiu. Kitaip santykis silpsta.

Mūsų gyvenimas nėra ramus, jei esame panirę į įvairias veiklas ar esame apimti pykčio. Malda suteikia mums gilų tikrumą, kad esame mylimi ir laukiami. Po truputį per malda įgyjame Dievo žvilgsnį į mus, kitus žmones, įvykius.

Malda nėra skirta tik išrinktiesiems. Visi krikščionys per visą gyvenimą turėtų gyventi šiuo kvėpavimu, šiuo santykiu su Dievu, asmens santykiu su asmeniu.

Mes patys to nesugebame. Maldos praktika yra Dievo darbas, Dievo dovana. Bet taip pat tai yra žmogaus kūrinys. Žmogus turi bendradarbiauti savo atkaklumu. Tai mokslas su savo įstatymais ir technikomis. Tai menas, kaip tapyba, kaip skambinti pianinu. Ir, kaip visuose menuose, negalime tenkintis tik teorijos išmokimu, turime mokytis per praktiką.“

(Tėvas Kafarelis Trusiure (Troussures) – Dievo žodžio klausymas, asmeniniai Alvaro ir Mercedes Gomez Ferrer užrašai)

3 tekstas. „Krikščioniška santuoka“

„Krikščioniška santuoka nėra vien tik abipusis vyro ir moters dovanojimasis; tai taip pat ir poros dovanojimasis Kristui. Nuo šiol poroje, kuri atsiduodama atsiveria Kristui, yra Kristus. Tas buvimas, tiesa, įvyksta ir jau dviem ar trimis susirinkus Kristaus vardu, bet poros atveju yra daugiau ir geriau: tai sutartis, sandora bibline prasme tarp Kristaus ir poros. Tai, ką kadaise pasakė Jahvė: „Aš būsiu jūsų Dievas ir jūs būsite mano tauta“, Kristus savo ruožtu

taria porai. Būtent su pora susietas, joje esantis Kristus įkvepia dėkoti Tėvui, drauge su sutuoktiniais ir per juos užtarti visą pasaulį...

Kol nepakylama iki čia, neįmanoma gerai suprasti, kas yra sutuoktinių malda. Jos būtinumas ir didybė paaiškinami tik iš Santuokos sakramento perspektyvos. Trumpai tariant, Kristus sakramentiniu būdu sujungia vyrą ir moterį tam, kad įkurtų šventyklą; šventyklą, kuri yra krikščionių pora; čia jis drauge su pora ir per ją galės atlikti didįjį sūniško šlovinimo, garbinimo ir užtarimo veiksmą, kurio įsteigti žemėje Jis atėjo.“

(Tėvas Kafarelis, Kasmėnesinis Dievo Motinų komandų leidinys, 1968 m. balandis)

4 tekstas: Gislenos (Guislaine) liudijimas (Chauvigny 2)

„Sirgdama krūties vėžiu ji liudija apie šį išmėginimą kaip apie Velykų kelią į atsinaujinimą ir apie pagalbą šiame išmėginime – Santuokos sakramentą. Dėl to, kad priklausome Dievo Motinos komandoms, ir dėka šio Siekio – sutuoktinių maldos, kuria meldžiamės kas rytą prieš atsikeldami (kitaip iš karto pasinertume į įvairius rūpesčius), melddamiesi mus supančių žmonių intencijomis daug labiau nei už mane, mes pajėgdavome dėkoti už visus mažus džiaugsmelius, nes ligai nepavyko mūsų įveikti. Savo Pirmajame laiške (1 Pt 1, 6–9) šv. Petras rašo: *Tuomet jūs džiaugsitės, nors dabar ir reikia truputį paliūdėti įvairiuose išmėginimuose. Taip jūsų nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištanti auksą, kuris ugnimi ištiriamas, bus pripažintas. (...) Jūs (...) džiūgaujate neapsakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu, nes žinotės gausią tikėjimo siekinį – sielų išganymą“*

(Laiškas nr. 201 – 2013 m. kovas–balandis)

6.3. Praktinės mėnesio gairės

6.3.1. Gyvenimo patirtis ir gyvenimo taisyklė

Šį mėnesį esame raginami nešioti širdyje šį sakinį: „Aš esu tarp jų“ – namie, poros gyvenime, darbe, gyvenimo aplinkose.

Ypač šiuo būvimu gyvenkime per sutuoktinių maldą.

Tokia galėtų būti mėnesio gyvenimo taisyklė.

6.3.2. Pareiga prisėsti

Siūlome jums vieną iš dviejų maldų jūsų santuokinio pokalbio pradžiai:

Sutuoktinių malda

Viešpatie:

Padaryk, kad mūsų pora taptų Tavo meilės vieta.

Tegu čia neskamba įžeidimai, nes Tu įkvėpi mums supratimą.

Tegu čia netvyro kartėlis, nes Tu mus laimini.

Tegu čia nebūna egoizmo, nes Tu mus padrąsini.

Tegu neaplanko nuoskaudos, nes Tu mums teiki atleidimą.

Tegu nepasitaiko apleidimo, nes Tu esi su mumis.

Kad mokėtume kasdien eiti Tavęs link.

Kad kiekvienas rytas atneštų dar vieną atsidavimo ir pasiaukojimo dieną.

Kad kiekvieną vakarą tarp sutuoktinių būtų vis daugiau meilės.

Viešpatie, padaryk, kad mūsų gyvenimai, kuriuos panorai sujungti, būtų pilni Tavęs.
Viešpatie, padaryk, kad mūsų vaikai būtų tokie, kaip tu nori;
Padėk mums juos ugdyti ir kreipti į Tavo kelią.
Kad stengtumės guosti vieni kitus.

Kad mūsų meilės tikslas būtų labiau Tave mylėti.
Kad atiduotume visa, ką turime geriausia, ir taip taptume laimingi poroje.
Ir kai išsaus diena, kai susitiksime su Tavimi,
Suteik džiaugsmą amžiams su Tavimi susivienyti.
Amen.

Viešpatie Jėzau,

Padėk mums suprasti, kad pokalbis nėra nei diskusija, nei idėjinis ginčas, bet dviejų žmonių tiesos ieškojimas drauge.

Padėk mums suprasti, kad mums reikia vienam kito ir kad mes vienas kitą papildome, nes turime duoti ir imti.

Viešpatie Jėzau,

Duok mums išminties suprasti, kad joks žmogiškas sutvėrimas negali suvokti visos tiesos.

Duok mums paprastumo pripažinti, kad mes irgi galime klysti tam tikrais tiesos atžvilgiais, ir padėk mums trokšti praturtėti kito žmogaus tiesa.

Duok mums dosnumo manyti, kad sutuoktinis taip pat sąžiningai ieško tiesos, ir geranoriškai išklauso jo nuomonę.

Viešpatie Jėzau,

Suteik mums malonę kalbėtis, nes per pokalbį išrišami mazgai, išsklaidomos abejonės, atveriamos durys, auginamas asmuo ir stiprinami vienybės ryšiai.

(Pagal Ignacio Larrañaga)

Nuorodos pasikeitimui įžvalgomis apie sutuoktinių maldos praktiką:

- Ar mums pavyksta melstis drauge? Kaip dažnai? Ar mūsų meldimosi būdai yra skirtingi? Jei taip, ar mums pavyksta tuos skirtumus įveikti ir kaip?
- Kaip mes meldžiamės dviese?
- Kai meldžiamės drauge, kokie yra mūsų pagrindiniai džiaugsmai ir pagrindiniai sunkumai? Koks (-ie) mūsų gyvenimo aspektas (-ai) pasikeitė?

Sutuoktinių pokalbio pabaigoje skirkime laiko padėkoti Viešpačiui už Jo meilę, Jo buvimą mūsų poros gyvenime ir už tai, kad Jis tapo mūsų santuokinio kelio bendrakeleiviu.

6.4. Komandos susitikimui

6.4.1. Malda

Iš Pauliaus laiško Filipiečiams

4, 4–7

„Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės! Jūsų meilumas tebūna žinomas visiems. Viešpats yra arti! Niekuo per daug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui. Ir Dievo ramybė, pranokstanti visokią išmintį, sergės jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.“

6.4.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje

- Kiekviena pora kviečiama perduoti savo Sutuoktinių maldos patirtį ir tobulėjimą: mūsų pirmoji sutuoktinių malda, mūsų malda džiaugsmo, liūdesio, nerimo, santuokinės krizės akimirkomis...
- Kai kurios poros užsimena apie tam tikrą drovumą, trukdantį kalbėti apie per sutuoktinių maldą patiriamus sunkumus. Jei taip yra, ar galime apibrėžti, kas sukelia tą drovumą? Kokie gali būti kiti paaiškinimai dėl iškilusių sunkumų?
- Sutuoktinių malda siūloma kaip sveikimo kelias, jei mūsų santuokinė meilė yra sužeista.
- Kokios jūsų patirtys šioje srityje?
- Ar galėtumėte smulkiau papasakoti kelis konkrečius atvejus, kaip malda padėjo užgydyti žaizdas?

6.4.3. Pasidalijimui

- Mes jums pasiūlėme širdyje nešiotis sakinį „Aš esu tarp jų.“ Papasakokime savo suvokimą apie Dievo buvimą mūsų poroje.
- Jei norime, taip pat galime pasidalinti tuo, kas buvo pasakyta apie sutuoktinių maldą per Pareigą prisėsti.

7. ŠEŠTASIS SUSITIKIMAS PAREIGA PRISĖSTI

„Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja išlaidų, kad įsitikintų, ar turės iš ko užbaigti.“

(Lk 14, 28)

Pareiga prisėsti, vykdoma kas mėnesį, yra didi pedagoginė tėvo Kafarelis intuicija, pasitarnaujanti krikščionių poros gyvybingumui.

Šiame skyriuje kiekviena pora raginama geriau suvokti Pareigos prisėsti tikslą ir vertę, pagilinti jos praktiką ir paversti ją Kristaus buvimo patirtimi.

7.1. Apmąstymui

7.1. Santuokinė meilė: žmogiškosios meilės ribos ir Santuokos sakramento galia

Santuokai įsipareigojame pripildyti meilės, kupini pasitikėjimo ir vilties dėl ateities. Bet esame pažeidžiami. Gyvenime visada pasitaikys iššūkių, kuriuos reikės įveikti. Tikra iliuzija manyti, kad pakanka vien laiko, ir sukursime tvirtą porą. Tokia sąjunga nesukuriama vengiant sunkumų, bet, atvirščiai, įveikiant juos.

Bažnyčioje susituokusi pora įsipareigoja mylėti vienas kitą tikra meile pagal Evangeliją.

Tai nereiškia vien laikytis normų ar taisyklių. TAIP tariamas visiems laikams, nes sutuoktiniai, kupini supratimo ir šiltų jausmų, pasižada padaryti santuoką nepanaikinamą iki kol mirtis juos išskirs.

Tas TAIP yra žmogiškas, jis nėra nepajudinamas. Dėl to svarbu ieškoti būdų, kaip sustiprinti poros meilę ir padėti jai augti. Jei Viešpats tikrai yra mūsų santuokinės meilės centre (Jis tai pažadėjo), tada visos pastangos, visi mėginimai, visos mūsų maldos duos vaisių, net ir tada, kai reikės įveikti sunkumus bei kliūtis.

Jau 1945 m. tėvas Kafarelis straipsnyje, išspausdintame *Aukso žiede* (L'Anneau d'Or), įspėjo poras:

„Pasitaiko toks sielos apakimas, kuris meilei yra pražūtingas. Kai žiūrima vienam į kitą, bet nebematomas tas išorinis grožis, užkariavęs mūsų širdis. Meilė gęsta tarsi liepsna, kai lemposje išsibaigia aliejus, nes iš tiesų meilė maitinasi grožiu.“

Kad atgaivintume meilę, pakaktų iš naujo atrasti to veido šviesą, įspūdingą šios širdies gerą valią.

... Turime būti kaip vaikai, ar tapti panašūs į juos, jei vieną dieną tikimės įžengti į Dangaus Karalystę, bet taip pat ir tam, kad nebūtume išskirti iš meilės karalystės. Kaip vaikai turime mokėti žavėtis savo mylimais žmonėmis. Tam reikia nuolatinės pastangos, nepailstančio smalsumo, ne nekorektiško smalsumo, griaunančio intymumą, įsibraunančio į kito asmens paslaptį, bet meilės smalsumo...“

Tad tėvas Kafarelis ragina poras nuolat budriai siekti meilės, nebijant nuovargio, neprarandant vilties. Jis primena, kad poros meilė be jokios abejonės yra didžiulė realybė ir niekada nėra per vėlu ją suvokti vis aiškiau ir skaidriau. Jei keliaujant dviese meilė laikui

bėgant dėvisi, ji taip pat ir be galo praturtinama. Kiekviena meilė yra istorija.

7.1.2. Dievo žvilgsnyje

Santuokos dieną nusprendėme į mūsų porą ir į savo meilę pasikviesti Viešpatį. Ir drauge su Juo kiekvieną gyvenimo dieną atnaujiname mūsų tartą „taip“.

Santuokos sakramentas, stiprus malonės ženklas, nėra duodamas tik vieną kartą. Tai tekantis šaltinis, prie kurio einame atsigaivinti. Tai dovana, kuri bėgant gyvenimui su visais džiaugsmiais ir sunkumais yra nuolat atnaujinama ir iš naujo įgyja svarbą.

Kad eitų šventumo link, visos poros gali ir turi atsiremti į tikėjimą ir į Santuokos sakramentą. Iš tiesų net po daugelio santuokos metų mūsų skirtybės vis dar gali mus nustebinti. Vyrą ir moterį vieną kitam sukūrė Dievas, su panašumais ir skirtumais. Jis juos veda. Jie nepasieks tvarios laimės, jei nepasiliks dieviškojo kūrimo dinamikoje: meilėje, kuri priimama kaip veltui duodama dovana ir kuri per bendrą gyvenimą gilėja, stiprinama nuolat atnaujinamo abipusio dėmesio, dovanojimo ir priėmimo.

Per Santuokos sakramentą Viešpats patiki sutuoktinius vienas kitam. Jis nori iš jų padaryti savo sąjungininkus. Vyras ir žmona abu yra atsakingi ir vienas už kitą, ir už abiejų kelią šventumo link.

Abiem įsipareigoti prieš Dievą reiškia, kad Jis irgi gauna dalį mūsų poros kūrime; Jis padeda mums kurti gilų santykį dialoge ir meilėje.

Tėvas Kafarelis savo knygoje „Meilė ir malonė“ patvirtina: „Tikra meilė nėra akla. Tai dėl stebinančio jos vaiskumo galima pamanyti, kad ji akla, nes ji regi tai, ko niekas nemato.“

Mūsų meilės žvilgsnis siekia giliau nei sutuoktinio išvaizda ir leidžia jame išvelgti veidą šventojo, koku jis turi tapti, ir koks jis potencialiai jau yra. Taip mūsų mylimame asmenyje mūsų meilės žvilgsnis susijungia su Kūrėjo žvilgsniu.

7.1.3. Pareiga prisėsti

Svarbus dialogas

Pareiga prisėsti yra dialogas Dievo akivaizdoje. Tai reiškia žiūrėti į sutuoktinį ir klausytis jo žvelgiant Dievo meilės žvilgsniu, nauju žvilgsniu be išankstinių nuostatų, žvilgsniu, leidžiančiu matyti mus tokius, kokie esame, priimant tai, kad esame skirtingi.

Pareiga prisėsti suteikia Dievo Motinos komandų poroms galimybę sustoti ir įsivertinti asmeninį, sutuoktinių ir šeimos kelią. Tai ypatingas metas, nes jame slėpiningu būdu dalyvauja trečias asmuo, Jėzus. Jis pažadėjo būti ten, kur du ar trys susirenka Jo vardu.

Pareiga prisėsti padeda stiprinti meilę, brandina sutuoktinius, juos ugdo, aktyvina jų meilę Kristui. Ji taip pat pasitarnauja nustatant santuokinio gyvenimo kryptį. Tai vilties dorybės įgyvendinimas dviejų žmonių gyvenime.

Pareiga prisėsti leidžia abiem sutuoktiniams mokytis geriau pažinti save ir pažinti kitą, steigiant daug gilesnę minčių ir jausmų bendrystę nei įmanoma per kasdienes pokalbius. Tai

vyro ir moters santykis nuolatinėje jam būdingoje įtampoje, bet taip pat nesunaikinamoje save patvirtinančioje ir save auginančioje bendrystėje. Pareiga prisėsti – tai galimybė atidžiai išklaudyti sutuoktinį. Sutuoktiniai turi jaustis laisvi, kad galėtų visiškai atsiverti, nesibaimindami priekaištų. Taip stiprėja jų meilė ir vienybė.

Kito žmogaus rūpesčių ir nerimo suvokimas tampa gilesnis. Sutuoktiniai gali keliauti sunkumų sprendimo ir nuolatinio santykio gerinimo link. Labai svarbu per Pareigą prisėsti prisiminti ir pabrėžti teigiamus santuokos, šeimos aspektus, asmeninius pasiekimus – tą tikrai reikia švęsti!

Kas mėnesį vykdoma Pareiga prisėsti padeda poroms tvirtinti santuoką. Taip pat išlaikyti meilės šviežumą ir polėkį, nepaisant sutuoktinių amžiaus ir santuokos trukmės.

Bendrystės ir klausymosi aplinka

Kalbėtis poroje nėra nei taip natūralu, nei paprasta, kaip galėtų pasirodyti, jei norime būti gilūs, tikri, konstruktyvūs ir drauge nesužeisti kito žmogaus, žvelgti į jį su meile.

Nėra paruoštų formulių nei schemų, kurių per šį kasmėnesinį susitikimą galėtume laikytis. Kiekviena pora turi atrasti savo būdą, kuris jiems tinka labiausiai. Ir šį susitikimą reikia vis atnaujinti.

Kai kurioms poroms iš pradžių būna sunku sėdėti vienas priešais kitą – dėl drovumo, nesaugumo ar kitų priežasčių. Greičiausiai visi esame patyrę tokių sunkumų ar net nesusipratimų. Bet kai tos kliūtys įveikiamos, poros jaučiasi kreipiamos siekti tarpusavio pagalbos, vedančios į santuokinės meilės stiprėjimą, o tai reiškia, į stiprėjančią meilę Dievui ir artimui. Toks gerėjimas vyksta per pastangas ir džiaugsmus, bet taip pat ir per nesėkmes ir klaidas. Išmokstame poroje jas pripažinti, susitaikyti, atleisti ir pradėti iš naujo. Mūsų santuokinė meilė turi virsti santuokine veikliąja meile.

Labai svarbu elgtis su meile, būti nuoširdžiam ir atviram. Realybėje taip yra ne visada, ypač jei esame pavargę, sutrikę ar susipykę. Yra būtinas diskretiškumas ir pagarba kitam žmogui. Galbūt reikia kitai dienai atidėti sunkų ar jautrų klausimą. Ar perkelti numatytą Pareigos prisėsti laiką. Svarbu norėti susitikti ir pasiruošti šiam pasidalijimui.

Jei į Pareigą prisėsti ateiname pasirengę priimti ir mylėti, galėsime kalbėtis ne tik „saugiais“ klausimais, bet ir tais, kuriuos paprastai laikome sudėtingais.

Paprastai per susitikimą aptariame pasiryžimus dėl būsimų Pareigų prisėsti ir per jas aptartinus klausimus. Sveika pripažinti jau padarytą pažangą, pagilėjusį poros santykį, palengvėjusį pasidalijimą. Svarbiausia atrasti augančią meilę Viešpačiui ir patikėti mūsų porą į Jo rankas.

Dievo žvilgsnyje

Pareiga prisėsti yra daug daugiau nei sutuoktinių pokalbis. Jis vyksta dalyvaujant trimis asmenimis: sutuoktiniams ir Viešpačiui. Pokalbis tegali vykti Jo žvilgsnyje.

Jau Platonas teigė: „Reikia žvelgti į Dievą. Jis yra geriausias žmogiškų dalykų atspindys, jame galime žvelgti į save ir save pažinti.“

Poros veidrodis yra Kristus, žmogiškasis Dievo veidas. Pareigos prisėsti išskirtinumas yra tas, kad Dievas į šį susitikimą yra kviečiamas kaip pagrindinis kūrėjas. Pareiga prisėsti padeda pažinti Kristų, kuris veikia ir kalba mums per sutuoktinį. Be to, Pareiga prisėsti pradeda malda, kviečiant Viešpatį į mūsų susitikimą, kad Jis padėtų mums atsiverti vienas kitam ir sukurtų dvasinę veikliosios meilės ir nuolankumo aplinką.

Pamažu per Pareigą prisėsti įžengiame į augimo dinamiką. Kartais mes to nesuvokiame. O kartais atvirksčiai! Bet tai ateina su laiku, tad nereikia prarasti vilties. Priimkime sprendimą atlikti vieną Pareigą prisėsti per mėnesį. Skirkime „ramesnį laiką“, jei įmanoma, toliau nuo namų, ir atiduokime tai, ką turime geriausia. Priimkime naujų sprendimų: Pareiga prisėsti yra proga peržvelgti praėjusio mėnesio gyvenimą. Bet nereikia čia sustoti. Priešais akis driekiasi ateitis – pora turi svajonių, troškimų, poreikių. Ypač turi viltį žengti pirmyn, nes žino, kad jos vadovas yra Dievas ir kad komandoje yra bendražygių, pasirengusių padėti ir padrasinti per Pasidalijimą apie Siekius komandoje.

Geriausias būdas užbaigti Pareigą prisėsti yra įvardyti pasiūlymus ateičiai, nustatyti, ką būtų galima pagerinti ir kaip tą padaryti, kad būtų naudinga poros augimui ir abiejų sutuoktinių atsivertimui. Tai tinkama akimirka nusistatyti asmeninę gyvenimo taisyklę ateinančiam mėnesiui ir, kodėl gi ne, poros gyvenimo taisyklę.

Taip mes galime daryti išvadą, kad Pareiga prisėsti yra svarbus poros gyvenimo pokalbis, jei jis vyksta tikros bendrystės, atidaus klausymo aplinkoje, po skvarbiu ir gailastingu Viešpaties žvilgsniu.

6.2. Žengti toliau

1 tekstas: „Neįvertinta pareiga“

1945 metai. Jau kelerius metus tėvas Kafarelis vadovauja porų grupėms, kurios vėliau taps Dievo Motinos komandomis. Jis mato, kad vyrams ir žmonos kartais sunku bendrauti, ypač kalbant apie dvasinius dalykus. Kaip padėti užmegzti ir vystyti tokį porai svarbų pokalbį? Įkvėpimas ateina vieną dieną skaitant šv. Luko evangeliją. Taip jis parašo straipsnį „Neįvertinta pareiga“.

„Šv. Luko evangelijos 14 skyriuje Kristus savo klausytojus paragina laikytis Pareigos prisėsti. Šiandien, kai viskas lekia svaiginančiu greičiu, yra dar svarbiau priminti apie šią **neįvertintą pareigą...**

Prieš imdamiesi kurti savo porą, jūs aptarėte savo pažiūras, pasvėrėte materialius ir dvasinius resursus, kūrėte planus. Bet kai tapote pora, ar jums nebeatrodo svarbu prisėsti ir drauge aptarti įvykdytas užduotis, vėl prisiminti savo siekinius, pasitarti su Kūrėju?

Žinau, kokių kyla prieštaravimų ir sunkumų, bet taip pat žinau, kad vieną dieną namas sugrius, jei nesirūpinama, kaip jis statomas. Poroje, kur neskiriama laiko sustoti ir apmąstyti, labai dažnai prasideda ir įsitvirtina moralinė bei materialinė netvarka; dingsta bendros maldos, valgymo ir kitų šeimos ritualų ritmas, ugdytas apsiriboja daugiau ar mažiau nervingais tėvų veiksmais; poros vienybė paliekama savieigai; tokių trūkumų, ir daugybę kitų, pastebiu ne tik porose, kurios nedalyvavo ugdyme ir net nenutuokia apie santuokinio dvasingumo ir ugdymo problemas, bet ir tose porose, kurias galime laikyti patyrusiomis šeimos moksluose, ir kurios tokios ir yra... teoriškai. Nepažvelgdami į save iš šalies,

sutuoktiniai nebemato, kas pastebima svečiui vos peržengus slenkstį: tą atsainumą kartais pastebi poros draugai, bet nedrįsta apie tai prasižioti, nes abejoja, kad pora tai suprastų ar priimtų.

Poros suvokia tokį pavojų. Jos apgalvojo ir ėmėsi įvairių būdų, kaip su tuo kovoti. Viena pora neseniai man pasakojo, kaip sutuoktiniams yra naudinga kartą per metus be vaikų pailsėti arba išvažiuoti į savaitės trukmės kelionę. Bet galbūt pagalvosite, kad ne visi turi draugų ar tėvų, kuriems galėtų taip palikti vaikus. Yra kitų išeičių. Trys šeimos susibūrė atostogoms, išvyko į tą pačią šalį ir kiekviena pora atsitraukdavo savaitei, kitoms dviem palikdama rūpintis vaikais.

Kad išvengtume rutinos, yra ir kitas būdas, apie kurį norėčiau pakalbėti daugiau. Pasiimkite savo kalendorių, ir kaip jame įrašote koncerto datą arba apsilankymą pas draugus, pažymėkite judviejų susitikimą; ir tegu šios dvi ar trys valandos būna tabu... arba, sakykime, šventos, taip bus krikščioniškiau! Ir neleiskite, kad priežastis, dėl kurios neatšauktumėte vakaro mieste ar draugų vakarienės jūsų namuose, sukliudytų numatytam judviejų susitikimui.

Kaip išnaudoti tas valandas? Pirmiausia nuspręskite, kad niekas jūsų nespaudžia – vienas kartas dar nėra įprotis. Palikite krantą, irkitės į atvirą jūrą, tikrai būtina pakeisti aplinką ir pamiršti rūpesčius. Drauge paskaitykite atidžiai pasirinktą skyrių iš knygos, atidėtos šiai ypatingai valandai.

Po to – arba prieš tai – negailėkite laiko maldai. Tegu kiekvienas, jei įmanoma, garsiai meldžiasi asmenine ir spontaniška malda: tokia maldos forma, nenuvertinant kitų maldos būdų, stebuklingai suartina širdis. Taip įžengę į Viešpaties ramybę, išsakykite vienas kitam savo mintis, skausmus, tai, ką norite patikėti sutuoktiniui – ką padaryti nėra lengva ir dažnai net nepageidautina veikliomis ir triukšmingomis dienomis, bet vis dėlto pavojinga užrakinti širdyje, nes, kaip gerai žinote, kai kurie nutylėjimai yra meilės priešai.

Bet neapsistokite tik ties savimi ar dabartiniais rūpesčiais, nukeliate prie jūsų meilės šaltinio, persvarstykite siekinį, prisiimtą pradėjus keliauti drauge, džiaugsmingu žingsniu. Atnaujinkite užsidedimą. Tada grįžkite į dabartį, atlikite poros sąžinės peržvalgą – pabrėžiu, ne asmeninę sąžinės peržvalgą, – priimkite naudingų pasiryžimų, kad pagydytumėte, sutvirtintumėte, atgaivintumėte, pravėdintumėte, atvertumėte jūsų porą. Šią peržvalgą atlikite skaidriai ir nuoširdžiai; patyrinėkite nustatyto blogio priežastis.

Ir kodėl neskyrus kelių akimirkų pagalvoti apie kiekvieną jūsų vaiką, prašant Viešpaties pažvelgti į jūsų širdį, kad, pagal Jo pažadą, matytumėte juos ir mylėtumėte kaip Jis, kad ugdytumėte juos, kaip Jam patinka. Ir galiausiai ir labiausiai paklauskite savęs, ar Dievui teikiate pirmenybę.

(...) Daugiau nebeturite ko pasakyti? Patylėkite drauge, tai nebus nenaudingas laikas. Prisiminkime Meterlinko žodžius: „Mes dar nepažįstame vienas kito, dar neišdrįsime drauge tylėti.“

Labai svarbu užrašyti, kas buvo suprasta, aptarta, nuspręsta per šį susitikimą, bet tai galima padaryti vėliau, vienam kuriam iš poros, ir po to perskaitysite per kitą susitikimą.

Tai, apie ką kalbėjau, yra tik viena iš priemonių išlaikyti jūsų meilę ir porą jauną bei gyvą, tikrai yra ir kitų būdų. Bet šis, išmėgintas daugybės mano pažįstamų sutuoktinių, jau pasitvirtino kaip veiksmingas.“

(Tėvas Anri Kafarelis)

7.3. Praktinės mėnesio gairės

Du pasiūlymai:

1. Skiriant tiek laiko, kiek reikia (neskubant), poroje permąstyti kelis jūsų santuokinės

istorijos etapus ir pasidalinti:

- Kas mus suviliojo ir patraukė vieną prie kito?
 - Ar tas pirminis entuziazmas dar gyvas, ar susilpnėjęs, ar, laikui bėgant, iš viso pranyko?
 - Kokiu būdu Dievas įžengė į mūsų meilės istoriją? Ar Jis vis dar joje yra?
2. Pagilinti šio Siekio suvokimą: ar į jį žvelgiame kaip į mūsų poros atsivertimo įrankį? Iš tiesų, poros gyvenimo liudijimas yra vienas paveikiausių krikščioniškosios žinios ženklų.
- Ar Pareiga prisėsti padėjo mums atsiskleisti vienas kitam ir intensyviau patirti mus vienijančią meilę?
 - Ar jaučiame, kad Pareiga prisėsti prisideda prie nuolatinių mūsų poros statybų, darant ją atviresnę Dievui ir artimui?
 - Ar mūsų poroje šventumo siekimas yra prioritetas?

7.3.1. Gyvenimo taisyklė

Remiantis aptarta Pareiga prisėsti, siūloma pasirinkti tą mūsų santuokinio gyvenimo aspektą, kuris nėra teigiamas krikščioniško gyvenimo liudijimas, ir kaip mėnesio gyvenimo taisyklę nusistatyti veiksmą, skirtą šiam gyvenimo aspektui pagerinti.

7.4. Komandos susitikimui

7.4.1. Malda

Evangelija pagal Luką 14, 28–32
„Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja išlaidų, kad įsitikintų, ar turės iš ko užbaigti. Kad kartais, padėjus pamatą ir nebaigus, žmonės matydami nesišaipytų iš jo ir nesakytų: 'Šitas žmogus pradėjo statyti ir neįstengia baigti.'
Arba koks karalius, traukdamas į karą su kitu karaliumi, pirmiau atsisėdęs nesvarsto, ar, turėdamas dešimt tūkstančių kareivių, pajėgs stoti į kovą su tuo, kuris atsiveda dvidešimt tūkstančių?! Jei ne, tai, anam dar toli esant, siunčia pasiuntinius tartis dėl taikos.“

7.4.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje

Siūlome, kad šiais klausimais iš pradžių kiekviena pora pasidalintų tarp savęs, tada su visa komanda:

- Ar mums pavyksta Pareigos prisėsti patirti kaip stiprų mūsų poros gyvenimo laiką?
- Ką darome, kad įveiktume sunkumus, kartais išskylančius per Pareigą prisėsti?
- Jei mums iki šiol nepavyko šios pareigos įvykdyti arba ją vykdome tikrai nereguliariai, kam priskirtume tą sunkumą?
- Kaip kitos poros ir dvasios palydėtojas mums padėjo ir vis dar gali padėti įveikiant šį sunkumą? Ar leidžiamės padedami?
- Ar padėjome kitiems komandos nariams ir drąsinome juos žengti pirmyn?

7.4.3. Pasidalijimui

Kiekviena pora raginama pasidalinti komandoje nuoširdžiai ir giliai:

- Kas mėnesį vykdomos Pareigos prisėsti indėlis poros gyvenimui, jaučiamas ir šiandien, per visą santuokinį gyvenimą, ir kokia yra poros padėtis (neseniai susituokę, brandaus amžiaus, be vaikų, su mažais vaikais, ar suaugusiais vaikais, jau susituokusiais, sukūrusiais naują šeimą...)
- Pareigos prisėsti praktikos kaita: dinamika, atnaujinimas, pritaikymas poros gyvenimui.

8. SEPTINTASIS SUSITIKIMAS GYVENIMO TAISYKLĖ

„Tad, mano mylimieji broliai, būkite tvirti ir nepajudinami, vis uoliau dirbkite Viešpaties darbą ir žinokite, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje.“

(1 Kor 15, 58)

Gyvenimo taisyklė dažnai yra blogai suprantama ar pranyksta tarp kitų Siekių. Šiame skyriuje primenama, kokia ji yra, parodant, kaip ji padrasina žengti gilesnio dvasinio augimo keliu ir dar labiau priartina prie mūsų sutuoktinio ir Viešpaties.

8.1. Žengti toliau

8.1.1. Kas yra Gyvenimo taisyklė

Bėgant metams Gyvenimo taisyklės samprata keitėsi. Šiandien galime pasakyti, kad jos tikslas – padėti mums struktūruoti dvasinį poros gyvenimą, kad tinkamai augtume tiek dvasiškai, tiek kaip žmonės. Iš tiesų Dievo Motinos komandų nario siekiamybė yra eiti tiesos keliu, kurio mus moko Kristus Evangelijoje. Kalbame apie tai, kad kiekvienam iš sutuoktinių, be Dievo žodžio skaitymo, kasdienės asmeninės maldos, sutuoktinių maldos, Pareigos prisėsti ir poros rekolekcijų (visa tai padeda kasdien vis labiau atsiverti Dievo meilei), **būtina rūpintis reguliariai įsipareigoti arba ugdyti kokią nors savo dovaną, arba taisyti trūkumą, kad, visais atvejais, galėtų kitiems žmonėms dovanoti vis daugiau meilės pagal Kristaus pavyzdį.**

Gyvenimo taisyklė neturėtų būti suprantama vien kaip moralės norma. Kalbama apie visiškai kitą dalyką: esame raginami nusileisti į savo pačių gelmes, kad susivoktume, kas gi mums trukdo labiau gyventi pagal Evangeliją. Šia prasme labai prasmingi yra Izaoko Siro žodžiai: „Karalystės kopėčios yra jumyse, paslėptos širdyje. Nusimeskite nuodėmių naštas ir atrasite savyje į viršų kylančias pakopas. Gerai apgalvotos, žiūrint, kokią prasmę norime suteikti savo gyvenimui, gyvenimo taisyklės dėka visi gali daugiau ar mažiau sėkmingai augti ramybe, išmintimi, žmogiškumu.“¹¹

Tad Gyvenimo taisyklė yra „konkrečių veikslių visuma, kasdienybę nukreipianti į meilės kelią“¹². Kaip ir kiti Siekiai, Gyvenimo taisyklė padeda dvasiniam ir žmogiškam augimui, kurio siekia kiekviena pora. Ji pati nėra tikslas, bet priemonė, įrankis, padedantis mums žengti į priekį. Ji turėtų būti ir įvykdoma, ir reikli, nes prisiliečia prie tikrai esminio mūsų gyvenimo dalyko: meilės Dievui ir artimui.

Meilė auga tik per nuolatinę egoizmo įveiką. Gyvenimo taisyklė tai įveikai pasitarnauja. Meilė kreipia į tolygų išsivadavimą nuo to, kas jai kliudo. Gyvenimo taisyklė sudaro sąlygas tokiam išsivadavimui.

Tą patį dalyką savąja vaizdinių kalba mums pasakoja šv. Paulius: „Argi nežinote, kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną? Ir jūs taip bėkite,

¹¹ Gyvenimo taisyklė, Rémi ir Françoise Gausseil, buvę atsakingieji už Prancūzija-Liuksemburgą-Šveicariją, 2010 m. spalio.

¹² <http://www.equipes-notre-dame.fr/article/les-moyens-proposés-par-les-equipes-notre-dame>, 2013 m. spalio.

kad laimėtumėte! Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį. Todėl aš bėgu nedvejodamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, kitus mokydamas, pats nepasidaryčiau atmestinas.“ (1 Kor 9, 24–27) Laimėtojo dovana, kurios visi siekiame, yra meilė. Negalime į ją pretenduoti nesiiddami askezės.

Gyvenimo taisyklė yra konkretus askezės laikymasis, o askezė yra būdinga krikščionio gyvenimui. Tėvas Kafarelis taip aiškina šį reiklumą porai: „Jei mokate mylėti, žinote, kas yra askezė. Praktikuojantys meilę neišvengiamai praktikuoja ir askezę. Nes askezė nėra niūraus pamokslininko sugalvotas reikalavimas, bet pamatinis meilės reikalavimas. Kiekvienas medalis turi dvi puses, kiekviena moneta skaičių ir herbą: meilė ir askezė yra dvi tos pačios realybės pusės.

Nežengsiu pirmyn meilės kitam žmogui keliu, jei neapmarinsiu meilės sau – jos egoistinės ir reikalaujančios pusės. Juk negaliu iš karto duoti ir imti, laikytis vidinės savęs dovanojimo nuostatos ir drauge paklusti savo geismui, aukotis ir griebti, įsitraukti ir susilaikyti, būti susitelkus į save ir į kitą.

(...) Jūs mylite savo žmoną, savo vyrą. Ir norite mylėti vis labiau (nes širdyje, tariančioje „jau pakanka“ ir nebetrokštančioje mylėti vis daugiau ir geriau, jau nebėra meilės). Pastebite, kad daugybė jūmyse esančių dalykų stabdo, nuodija, lėtina jūsų meilės polėkį. Tai pokalbyje išskylantis poreikis nenusileisti, visada būti teisiams; tai suskambus telefonui slapta viltis, kad jo pakelti pirma suskubs kitas; tai tylos demonas, varžantis atskleisti tai, kas jūmyse geriausia – kad ir per sutuoktinių maldą; arba plepėjimo demonas, raginantis nuolat kalbėti apie save, tuo tarpu kitame žmoguje slaptai auga neviltis, kad jis niekada nėra išklausomas. Ir nekantrumas – ar jį gimdo meilė kitam žmogui? Bėgant dienai kokio poliaus link krypta jūsų kompas rodyklė: kito žmogaus meilės ir gėrio, ar jūsų gėrio link? (...)

Ar man pavyko jums parodyti, kad bet kokia meilė reikalauja askezės, kuri suprantama kaip rūpestis, drąsi, ištikima, protinga, metodiška, kantri pastanga marinti egoizmą, kuris be paliovos, atvirai ar klasta kelia kliūtis meilei, ir auginti savyje visa, kas padėtų pasiekti didesnę meilę?

Ir jei žmonių meilė reikalauja askezės, kiek kartų ji stipresnė meilėje Dievui!“

(Dievo Motinos komandų laiško įvadinis straipsnis, 1972 m. gegužė–liepa)

„Taigi, gyvenimo taisyklė, kaip konkretus askezės siekis, pasitarnaujantis meilei – ar ji svarbi, ar ne? Atsakymas nekelia abejonių: iš mūsų gyvenimo nėra išvalytas egoizmas; meilė nėra savo viršūnėje (beje, ji jos ir nepasieks, čia, žemėje); tad pirmyn ir laikykis Gyvenimo taisyklės.“

(Laiško nr. 58 ištrauka, 1984 m rugsėjis–spalis)

8.1.2. Gyvenimo taisyklės pasirinkimas

Kad pasirinkta Gyvenimo taisyklė iš tiesų pasitarnautų mūsų krikščioniško gyvenimo progresui, pirmiausia reikia pasistengti gerai pažinti save. Taip pat turime viską apmąstyti ir melstis. Galima tam skirti nemažai laiko per kasmetines rekolekcijas. Kai mums sunku nuspręsti dėl gyvenimo taisyklės, mūsų sutuoktinis arba dvasios palydėtojas, ar net komandos narys gali mus nukreipti, parodyti, su kuo galėtume kovoti, kokias dovanas ugdyti, ar kokią pažangą, jų manymu, galėtume padaryti.

Norėdami pasirinkti Gyvenimo taisyklę, galime apmąstyti šiuos tris klausimus: Gyvenimo taisyklė gali:

- mus išlaisvinti (nuo ko?)
- mus pamaitinti (kuo?)
- paskatinti veikti (kokioje srityje?)

Gyvenimo taisyklė kiekvienam yra skirtinga. Dievas turi planą kiekvienam iš mūsų, ir ne visada yra lengva tą planą suvokti. Mažais žingsneliais, padedami gerai pasirinktų gyvenimo taisyklių, vis artinsime savo gyvenimą prie Dievo mums numatyto plano. Kartais nutinka, kad sutuoktiniai pasirenka tą pačią gyvenimo taisyklę, norėdami atsikratyti to paties blogo įpročio, ar išsiugdyti gerą įprotį, kaip antai, sekmadieniais eiti į Mišias. Kodėl gi ne!

Labai svarbu reguliariai persvarstyti Gyvenimo taisyklę. Nes galime būti gundomi pasilaikyti Gyvenimo taisyklę, kurios tikslas jau pasiektas, o mūsų pažangai yra būtinas pokytis.

Nėra būtina pasirinktą Gyvenimo taisyklę atskleisti komandai. Bet per Pasidalijimą apie Siekius galime pakomentuoti pasiektą pažangą. Gera pasidalinti teigiamais dalykais; taip kiti žmonės laisvai gali duoti patarimų. Bet kokiomis formomis reiškama tarpusavio pagalba padeda komandai augti.

8.1.3. Gyvenimo taisyklės vaisiai

Gyvenime, taip pat ir dvasiniame, Gyvenimo taisyklė gali padėti geriau suvaldyti charakterį. Ji gali pagelbėti, kad taptume, pavyzdžiui, ne tokie impulsyvūs, ne tokie egoistiški, dėmesingesni savo aplinkos poreikiams. Mes stengiamės konkrečius tikslus įvykdyti konkrečiomis priemonėmis: arba gilindami savo asmeninės, sutuoktinių arba šeimos maldos gyvenimą, arba taisydami blogus įpročius arba užmaršumą. Gyvenimo taisyklės užtikrintas dvasinis augimas gali atnešti mums daugiau ramybės ir šviesos.

Gyvenimo taisyklės vertė neturėtų būti sumenkinta. Ji atveria mums asmeninius horizontus, taip padėdama kiekvienam „žengti į priekį“, kad atsilieptume į Dievo meilę ir kvietimą. Negalime pamiršti, koks didis džiaugsmas danguje, kai žengiame kad ir mažą žingsnelį tinkama kryptimi. Tad Gyvenimo taisyklė toli gražu nėra „menkas“, ribotas ar ne toks reikšmingas Siekis; ji nukreipta tiesiai į mūsų laisvę „daugiau mylėti“.

1971 m. balandžio mėnesio apžvalgoje tėvas Kafarelis atskleidžia savo susirūpinimą, kaip šį Siekį supranta Komandų poros: „Tikrai matau, kad dažnai Gyvenimo taisyklės praktikavimas neatitinka to, kam ji numatyta. Daugybė komandų porų į ją įtraukia tik smulkučius įsipareigojimus, atmesdami galimybę iš jos pasidaryti dvasinės pažangos įrankį.“ Ir užduoda klausimą: „Bet ar ne tam komandos poros turi bendrąjį pasidalijimą ir kiekviena komanda turi dvasios patarėją?“

8.1.4. Gyvenimo taisyklė kaip atsivertimo įrankis

Gyvenimo taisyklė yra asmeninis pasirinkimas, laisvas ir pasvertas įsipareigojimas. Mes patariame, kad ji būtų paprasta, aiški ir konkreti, idant pasitelkę ištvėrmę, turėtume daugiau galimybių jos laikytis. Po truputį mums pavyks įgyvendinti tai, kas iš pradžių rodėsi

sudėtinga. Geri įpročiai pradeda mummyse įsigalėti!

Tėvo Kafarelis raštuose ir žodžiuose dažnai išskyla vienas žodis. Tas žodis – **reiklumas**. Daugybėje tekstų jis primena savo vidinį įsitikinimą apie Dievo meilę žmogui. Žmogus yra pakviestas atsiliiepti Jam tokia pačia reiklia meile. Krikščioniškas gyvenimas yra reiklus. Jis eina per kryžių. Kreipdamasis į poras, tėvas Kafarelis taip jas ragina: „Nėra tokio nereiklaus krikščioniško gyvenimo. Ir jūs patys, ir savo poroje būkite reiklūs meilėje ir savo misijoje. Taip niekada nenusivilsite.“

Ir Chartijoje skaitome: „Be gyvenimo taisyklės religinis sutuoktinių gyvenimas gali lengvai pasiduoti momentinėms užgaidoms ir virsti chaosu. Ši gyvenimo taisyklė (...) nulemia pastangas, kurias žmogus yra linkęs primesti sau, kad geriau atsiliieptų į Dievo valią. Ne įsipareigojimų gausybė, bet aiškus jų apibrėžimas padeda sustiprinti valią ir išvengti plūduriavimo.“ Taip krikščionių poros yra nuolat kviečiamos būti tikrais liudytojais savo gyvenimu pagal Dievo žodį, savo asmeniniais įsitikinimais ir gyvenimo derme.

8.2. Žengti toliau

1 tekstas. „Reiklumas kopiant Dievo link“

„Alpinistas, norintis užkopti į viršūnę, negali be tikslo sau vaikštinėti po kalną. Jis turi turėti aiškų tikslą ir gerai žinoti, kuriais takeliais planuoja kopti. Jo tikslai turėtų būti pritaikyti jo jėgoms ir turimoms priemonėms. Taip pat svarbu, kad jis stengdamasis neprarastų vilties, bet išsilaikytų iki galo. Tas pats pasakytina ir apie mūsų dvasios gyvenimą. Mums būtina turėti aiškią kryptį. Būtina dėti pastangas, bet nepersistengti. Ir turime išsilaikyti.

Alpinistas neturėtų apsikrauti nereikalingais daiktais. Jis turi turėti pakankamai maisto gyvybei palaikyti ir laikytis kelio, kad neįkristų į prarają ar bedugnę. Taip ir mums, kopiantiems Dievo link, keliami trys panašūs reikalavimai:

- Atsisakyti visokio nereikalingo svorio.
- Subalansuoti dvasinio maisto režimą.
- Įsipareigoti eiti šventumo keliu.

Mums, keliaujantiems į „Viešpaties kalną“ (23 psalmė), reikia vis stabtelėti ir pasiklausti, kaip yra su tais trimis reikalavimais. Ar yra tokių dalykų, kurie mus stabdo, o mes to nesuvokiame? Gal esame tiek įsitraukę į darbą ar į laisvalaikio užsiėmimą, kad nebelieka laiko šeimai? Ar pakankamai maitiname savo dvasios gyvenimą? Galbūt mums reikėtų dažniau eiti į Mišias? Ar skiriame pakankamai laiko dvasiniam skaitymui? Kokios yra mūsų silpnosios vietos? Ką galėtume padaryti, kad jas įveiktume? Kokias iš Viešpaties gautas dovanas Jis norėtų, kad ugdytume?“

(Pradėti naują komandą – Brazilija)

2 tekstas

„Kaip ir visoms poroms, jums pažįstamos gyvenimo pagundos. Būtent tam, kad jus nuo jų apsaugotų ir palaikytų jūsų pastangas, esate komandoje. Čia gausite brangios pagalbos suvokti, padedant kunigui, dvasinio gyvenimo reiklumą ir tikėjimo šviesoje iširti, su kokiais

sunkumais turite susidurti kaip pora ir kaip tėvai, įvairiuose jūsų gyvenimo tarpsniuose.“
(Šv. Jonas XXIII)

3 tekstas:

„Tiesa, kad Kristaus reikalavimai eina labai toli: [...] gal Kristus kalbėjo tik tam, kad geros valios sielos prarastų drąsą?

Žinoma, pateikdamas mums tokį žėrinčio skaistumo idealą Jis tikisi, kad mes pagal jį kreipsime savo gyvenimą, bet taip pat, ir pirmiausia, Jis nori, kad šiais reikalavimais patikrintume savo mąstymo ir gyvenimo būdą, idant suvoktume, kas gi mumyse jiems priešinasi, prieštarauja, kad, galiausiai, suvoktume savo nusidėjėlių būvį.

Ar ne tai mus labiausiai trikdo? Mums taip reikia būti savimi patenkintais, save įtvirtinti, bet jei tik atsiverčiame Evangeliją, esame priversti save pasmerkti. [...]

Sunku įgyvendinti evangelinį idealą, tikra tiesa; bet jei pirma jį priimame, prie jo prisitaikome, pripažindami, kaip toli nuo jo esame, kuo nuoširdžiausiai norėdami pagal jį gyventi, tada mums į pagalbą ateis Viešpaties malonė. [...]“

(Tėvas Kafarelis – Kasmėnesinis Dievo Motinos komandų laiškas, 1963 m. lapkritis)

8.3. Praktinės mėnesio gairės

8.3.1. Pasirinkti gyvenimo taisyklę

Gyvenimo taisyklė – Siekis, padedantis atlikti asmeninę mūsų gyvenimo keistinių ar gerintinių aspektų peržvalgą ir ją įkvepiantis.

Siūlome, kad per mėnesį kiekvienas peržiūrėtų savo gyvenimą, gerąsias savo savybes, bet taip pat ir silpnybes. Ypač apmąstykite savo laikyseną sutuoktinio, šeimos atžvilgiu, elgesį darbo vietoje.

Remdamiesi šia refleksija, nusistatykite konkrečią ir įgyvendinamą gyvenimo taisyklę, kuriai įgyvendinti visą mėnesį dėsite ypatingas pastangas. Ir, jei reikės, pratęsite ir kitą mėnesį.

8.3.2. Pareiga prisėsti

- Ar mūsų gyvenimo taisyklė yra užrašyta? Ar peržiūrėta? Ar Pareiga prisėsti atitinka savo apibrėžimą? Kaip mes poroje galime vienas kitam padėti dėl šio Siekio? Ar mūsų sutuoktinis yra įtrauktas į mūsų gyvenimo taisyklės apibrėžimą? Gal ji kartais būna bendra?
- Pasidalinkime apie sėkmę ir sunkumus įgyvendinant gyvenimo taisyklę.
- Aptarkime 1 teksto 3-ios pastraipos klausimus (*Reiklumas kopiant Dievo link*).

8.4. Komandos susirinkimui

8.4.1. Malda

Iš apaštalo Pauliaus laiško Filipiečiams

3, 8–17

„Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų ir būčiau jame, nebeturėdamas nuosavo teisumo, kurį teikia įstatymas, bet turėdamas teisumą iš tikėjimo Kristumi,

einanti iš Dievo, paremtą tikėjimu. Trokštu pažinti jį, jo prisikėlimo galybę ir bendravimą jo kentėjimuose, noriu panašiai kaip jis numirti, kad pasiekčiau ir prisikėlimą iš numirusių. Aš nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar tapęs tobulas, bet vejuosi norėdamas pagauti, nes jau esu Kristaus Jėzaus pagautas. Vis dėlto, broliai, nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje. Taigi visi, kurie esame tobuli, turėkime tai galvoje! O jeigu jūs apie ką nors manote kitaip, Dievas jums tai apreikš. Kad ir kiek nuėję, ženkime toliau ta pačia linkme. Broliai, visi būkite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi pagal mūsų pavyzdį.“

8.4.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje

- Kokią svarbą suteikiame gyvenimo taisyklei?
- Kokiose srityse norėtume pakeisti gyvenimą: religinė, asmeninė, santuokinio gyvenimo, šeimos gyvenimo ar profesinės veiklos sritys?
- Koks gyvenimo taisyklės poveikis mūsų gyvenimui?
- Ar galime eiti toliau pasirinkdami ir taikydami gyvenimo taisyklę? Kokių sunkumų patiriame ją vykdydami?
- Ar mūsų gyvenimo taisyklė gali padaryti mus jautresnius Dievo valiai ir mus brandinti?
- Pasidalinkime gyvenimo taisyklės patirtimi (gera ar bloga): pasirinkimas ir taikymas.

8.4.3. Pasidalijimas

- Ar ryžausi tobulinti vieną asmenybės bruožą gyvenimo taisyklės dėka?
- Kas man padėjo nusistatyti tą bruožą?
- Kaip ši gyvenimo taisyklė prisidėjo prie mano asmeninės pažangos? Ir prie mūsų poros pažangos?
- Ar drąsiname vieni kitus nusistatyti (ar palaikyti) gyvenimo taisyklę, reguliariai ją peržiūrėti, keisti, jei būtina?
- Kas gali padėti mums būti įžvalgesniems? Kaip komanda gali padėti nusistatyti, vykdyti, įvertinti, persvarstyti gyvenimo taisyklę?

9. AŠTUNTASIS SUSITIKIMAS REKOLEKCIJOS

„O jis tarė jiems: „Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite.“

(Mk 6, 31)

Dievo Motinos komandų chartijoje poros raginamos „kasmet stoti Viešpaties akivaizdon ir apmąstyti savo gyvenimą per bent 48 val. trukmės rekolekcijas, jei įmanoma, poroje“.

Rekolekcijos – tai ypatingas laikas sustoti, įsiklausyti, melstis ir atnaujinti dvasinį gyvenimą. Tai proga iširti savo gyvenimą Viešpaties akivaizdoje ir ypač – asmeninio ir poros dvasinio augimo kryptį. Tai tam tikra „generalinė peržiūra“, kad mūsų dvasinis gyvenimas gerai funkcionuotų¹³.

„Laimingas žmogus, kuris VIEŠPAČIU pasitiki, kurio viltis yra tik VIEŠPATS. Toks žmogus yra kaip medis, pasodintas prie vandens, leidžiantis savo šaknis srovės link, – nebijo kaitros, kai ji užaina, jo lapai nuolat žaliuoja, sausros metų nepabūgsta, vaisių duoti nenustoja.“ (Jer 17, 7–8)

9.1. Žengti toliau

9.1.1. Nuspręsti išvykti

„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu.“

(Mt 11, 28)

„Tai išgirdęs, Jėzus laiveliu nuplaukė į dykvietę, į vienumą. Minios sužinojo ir iš miestų pėsčiomis nusekė paskui.“

(Mt 14, 13)

Kad atsiliieptume į Jėzaus raginimą sekti paskui Jį, nusprendžiame atsilaisvinti dviem dienoms, kitiems žmonėms patikėti savo vaikus, palikti savo įsipareigojimus, atsisakyti įprastinio savaitgalio poilsio... Išvykstame į rekolekcijas...

Kasmet atlikti rekolekcijas reikia valios. Tai sunku ir gali kelti pasipriešinimą. Tad yra būtina pasikartoti sau tokio įsipareigojimo priežastis ir naudą, jei norime, kad laisva valia tam įsipareigotume¹⁴.

Kad rekolekcijos duotų vaisių, reikia jų norėti ir pasirinkti laisvai. Nevažiuojame ten tik todėl, kad reikia, tik dėl to, kad jos įrašytos programoje, kurios laikomės, nevykstame kaip turistai vien tik apžiūrėti apylinkių, nei tam, kad pabėgtume nuo realybės. Šiai kelionei ryžtamės, nes norime dosniai atsiliiepti į Viešpaties kvietimą. Tai nemokamai duodamų dalykų ir meilės lygmuo. Ir galime pradėti prašydami Viešpaties malonės priimti tokį sprendimą. Vykti į rekolekcijas – tai tikėjimo atsakymas mane kviečiančiam Dievui. Nes Dievas veda į rekolekcijas savo tautą: „Todėl dabar aš viliosiu ją, išvesiu ją į dykumą ir prašnekinsiu jos širdį“ (Oz 2, 16) ir tuos, kuriuos pasirenka sau tarnauti.

¹³ <http://www.equipes-notre-dame.fr/article/les-moyens-proposés-par-les-equipes-notre-dame>

¹⁴ Tekstas pagal tėvo Klodo Musleno (Claude Muslin) konferenciją: „Rekolekcijos“, sektoriaus atsakingųjų savaitgalis, Paryžius, 2012 m. spalio 7 d.

Tokio sprendimo priėmimas tikrai yra dvasinė kova. Jei nusprendžiame išvykti, tai pirmiausia dėl to, kad atsilieptume į Viešpaties kvietimą: Jis kviečia mus atsinaujinti, atsiriboti nuo rutinos ir kasdienybės, kad galėtume atidžiai Jo klausytis ir atpažinti Jo mums numatytą gyvenimo planą.

9.1.2. Dalyvauti rekolekcijose

Dalyvauti rekolekcijose reiškia būti viduje atviram ir išsivalyti nuo visko, kas užvaldo dvasią ar nuodija širdį. Norintis dalyvauti rekolekcijose atvyksta tuščiomis rankomis, be telefono ar kompiuterio, be jokių knygų išskyrus Bibliją, namuose palikęs darbą, skaitinius, šio meto sumanymus, įvairius užsiėmimus. „Padaryk iš savęs indą, ir aš tapsiu srove“, – šv. Kotrynai Sienietei kalbėjo Viešpats.

Rekolekcijoms taip pat dera vidinė tyla, kad **priimtume Viešpaties žodį**. Per Krikštą gavome dovaną – tapome Dievo vaikais. Mūsų indėlis į rekolekcijas – padaryti savo širdį kaip klausančio vaiko, kad į kasdienį gyvenimą grįžtume su dėmesingesne Dievo balsui širdimi. Jėzaus atpirkimo darbas būtent ir yra padaryti iš mūsų vaikus pagal Jo paveikslą, tai yra, atkurti mūsų gebėjimą klausytis Tėvo balso ir eiti, kur Jis kviečia. Susitikti Dievą ir Jo klausytis galima daugybe labai skirtingų būdų: pamokslininko žodžiai, liudijimai, skaitymas, tyla, sakramentai (Eucharistija, Susitaikymo sakramentas...)

Jėzus pats atsitraukdavo nuošaliau ir padėdavo savo mokiniams atsitraukti. „Tada Jėzus prispyrė savo mokinius sėsti į valtį ir pirma jo irtis į kitą krantą prie Betsaidos, kol jis atleisias žmones. Juos atleidęs, jis užkopė į kalną melstis.“ (Mk 6, 45–46). Kad įgytume **vidinį atvirumą**, turime atleisti visus slegiančius rūpesčius, sumanymus, atliktinus darbus, brangius asmenis, kylančius klausimus, abejones, svajas, nusivylimus, pykčius... Tam prašykime Jėzaus pagalbos. O jei į rekolekcijas pažvelgtume kaip į didįjį vidinių mūsų namų tvarkymą, šviežio oro gūσιο įleidimą į pridulkėjusias pakampes, tarsi į kasmetinį dirvos arimą, kai netikėtai atrandame paplūdimius, kuriuos esant nežinojome? O jei į rekolekcijas pažvelgtume tarsi į atostogas su Dievu ir skirtas Jam? Įtrauksime šį laiką į kalendorius tarsi atostogas?

Rekolekcijos – tai atsitraukimas nuo įprastinio gyvenimo būdo. Tai išskirtinis dalykas. Kaip kas savaitę švenčiame sekmadienį, taip yra ir kasmetinis sekmadienis – kai Dievui skiriame pakankamai laiko. Tai liovimasis veikti. Dievas mums yra pavyzdys – ir savo kūrimo darbe, ir savo laisvai pasirinktame poilsyje. Ir Jis mūsų prašo daryti, kaip Jis.

9.1.3. Bent 48 valandos: dovanoti Dievui laiko

Kalbėdami apie laiką taip pat susiduriame su davimu dovanai. Ar laiku naudojames, ar jį prarandame, ar dovanojame? Reikia pajusti dienu, kurias galėtume skirti kitiems dalykams, praradimą. Čia svarbus tikėjimo aktas. Tikėti, kaip Teresė Lizjietė, kad yra „vaisingų praradimų“. „Tave mylėti, Jėzau, koks vaisingas praradimas, visi mano kvėpalai skirti tau be atlygio!“ (eilėraštis *Gyventi meile*)

Į laiką galime žvelgti trimis būdais. Pirmiausia laikas turi mechaninę ir ekonominę reikšmę. Tai sudaiktintas laikas, kurį padalijame į valandas, minutes, kad tik neprarastume. Laikas – pinigai.

Bet laikas turi ir žmogišką, biologinę bei socialinę prasmę: dienos sunkumo suvokimas (darbas, liga...), laiko lengvumo ir trapumo suvokimas (patiriant pilnatvę). Vaikystės, paauglystės, brandos, senatvės laikas. Socialinis darbo ar laisvalaikio laikas. Laikas yra gyvenimas, tai meilė gyventi.

Galiausiai laikas turi dvasinį lygmenį, kuriame reikia būti, ne vien tik jį valdyti. Mes laikui žymės nepaliekame, tai jis mus pažymi praradimu, negebėjimu priimti (neišvengiami pamąstymai apie mirtį). Dievas atėjo „mūsų gyvenimo akimirkas paversti amžinybės sėklomis“ (šv. Jonas Paulius II, Apaštališkasis laiškas *Dies Domini*, 1998 m., nr. 84). Jis tapo žmonijos bičiuliu, kad mes taptume amžinybės bičiuliais. Laikas įgauna savo prasmę, kai jis yra „Prisikėlusiojo gyvo buvimo tarp savųjų šventimas“ (nr. 31). Laikas yra slėpinys. Krikščionybėje laikas yra pamatinės svarbos. „Nebijokite dovanoti savo laiko Kristui! Taip, atverkime visą savo laiką Kristui, kad jis galėtų jį apšviesti bei duoti jam kryptį.“ (nr. 7)

9.1.4. Poros rekolekcijų nauda

Toks stabtelėjimas yra naudingas mūsų porai. Tai padeda atgaivinti mūsų dvasinį, asmeninį ir santuokinį gyvenimą, suteikti Dievui svarbiausią vietą gyvenime, atlikti ištyrimo darbą, kad skleistume Jo meilę aplinkui. Maldos laikas yra jėgos ir šviesos šaltinis. Rekolekcijos atgaivina mūsų žmogišką ir dvasinį augimą, padarydamos mūsų Santuokos sakramentą vis vaisingesnį.

Poros gyvenimo sėkmė labai priklauso nuo mūsų susitikimų kokybės. Kaip nesusitikdami galėsime pažinti ir mylėti vienas kitą? Melstis, poroje vykti į rekolekcijas – tai leisti prisiliesti prie mūsų Dievui, kuris mums atsiduoda. Tai mokytis sutikti kitą žmogų nieko sau nepasilaikančia meile.

Pora rekolekcijų naudą patiria iš dviejų susitikimų, kurie iš tiesų yra tik vienas: tai vieno su kitu ir abiejų su Dievu susitikimas.

Rekolekcijų įkvėptas atsivertimas kiekviename mūsų leidžia geriau suprasti, koks yra Dievo troškimas mūsų gyvenimui: daugiau maldos, daugiau pagarbos sutuoktiniui ir vaikams, didesnis pasitikėjimas Dievu, didesnis aiškumas dėl įsipareigojimų ir tarnystės kitiems... Rekolekcijos atnaujina mūsų gyvenimą.

Labai svarbu apie patirtį paliudyti visai komandai, dalijantis rekolekcijų nauda. Mūsų dalijimasis yra geras stimulas visų komandos narių dvasinei pažangai, tai gali savo ruožtu juos įkvėpti dalyvauti rekolekcijose. Čia pabrėšime, kad neretai visa komanda nusprendžia į metines rekolekcijas vykti kartu, kartais jas netgi veda komandos dvasios palydėtojas. Tokio stipraus laiko nauda akivaizdi – ir komandos narių brolybės stiprinimui, ir komandos dvasinio augimo dinamikai.

9.1.5. Išvykti į rekolekcijas

Rekolekcijų nauda dažnai jaučiama tik tam tikrą laiką, nors negalime įvertinti viso darbo, kurį Viešpats nuveikė mūsų širdies gelmėse. Mus įtraukia gyvenimas ir užgožia savo įvykiais, ritmu, veiklomis. Ir mums vėl reikia sustoti, skirti laiko brangiam susitikimui su Dievu, su savimi, su sutuoktiniu. Dėl to Dievo Motinos komandos ragina narius rekolekcijose dalyvauti kartą per metus.

Dažnas apsilankymas prie visos meilės šaltinio padės mums augti ir išsipildyti, įveikiant kliūtis, pasitaikančias visų porų gyvenime. Viešpats laukia kiekvienos poros, kad ją atgaivintų ir kad kiekvienam sutuoktiniui duotų naują širdį, gebančią iš tiesų mylėti.

Dievo Motinos komandos poroms suteikia visokeriopą pagalbą. Viena ar kita pora, norėdama dalyvauti rekolekcijose, gali susidurti su sunkumais, kaip antai, kam palikti vaikus ar dalyvio mokestis. Bendras išėjimas iš šių rūpesčių ieškojimas yra graži proga tarpusavio pagalbai tarp komandos narių ir komandų.

9.2. Žengti toliau

1 tekstas: „Pabudinti jūsų tikėjimą“

„Jau daugiau nei dvidešimt metų vedu rekolekcijas šeimoms. Ir kas kartą tie vyrai ir moterys, beveik visi atvykstantys į šią „kliniką“ – rekolekcijų namus – sirgdami mažakraujyste, siekdami „sielos gydymo“ (kaip sako protestantai) – rekolekcijų – išvykdami beveik visi būna įgavę naują dvasinį gyvybingumą.

Po metų ar dvejų jiems vėl reikės atlikti rekolekcijas, nes daugelį vėl bus apėmusi mažakraujystė. Ir dar kartą jie patirs ypatingą dienų, praleistų su Viešpačiu, paveikumą.

Ir kokia gi šio paveikumo paslaptis? Tyla, kasdienės Mišios, malda... greičiausiai daugybė priežasčių. Bet pagrindinė, reikšmingiausia priežastis yra kita. Šių vyrų ir moterų tikėjimas buvo nusilpęs, sergantis, miegantis, išsekęs, merdintis: kvėptelėjus Dievo žodžiui jis pabunda, sutvirtėja, atgyja. Nes tikėjimo ir Viešpaties žodžio santykis yra labai artimas: tik Dievo žodis turi galios prikelti ir maitinti tikėjimą, tokį tikėjimą, kuris yra Dievo ir savo giliojo gyvenimo pažinimas, savo paskirties visatoje supratimas.

Žmoguje, kuris neatsiveria Dievo žodžiui ir jo nesaugo, tikėjimas žūsta. Klausydamas Dievo žodžio, atsiverčiu įkvėptąsias Knygas, visus žodžius ir raštus, atskleidžiančiais Apreiškimą, slypintį tose Knygose...

Ir atvirkščiai, žmogus, maitinantis savo tikėjimą, ieškantis Dievo pažinimo, [...], yra apsaugotas nuo dvasinės mažakraujystės.“

(Tėvas Kafarelis – Kasmėnesinis Dievo Motinos komandų laiškas, 1960 m. vasaris)

2 tekstas:

Šventasis Ignacas Lojola rekolekcijas pavadino „Dvasinėmis pratybomis“. Jis ragino jas atlikti ir nepailsdamas gynė jų naudą. Jėzaus Draugija tęsia jo iniciatyvą. Šis tekstas gali padėti mūsų apmąstymui:

„Pratybų dienos yra džiaugsmingos ir ramios dienos. Ką turi per tas dienas atlikti, tai daug mąstyti.

Atlikti Pratybas – tai ne vien klausytis konferencijų dvasinėmis temomis. Atlikti Pratybas – tai kelias dienas intensyviai dirbti, kad įveiktum save, kad suteiktum gyvenimui galutinę kryptį ir jį susitvarkytum, taip pat peržvelgtum visus širdies polinkius. Žaisti rungtynes ir jas stebėti kaip žiūrovui nėra tas pats.

Pagrindinis Pratybų veikėjas esi tu. Tu, o ne tavo dvasios palydėtojas. Tu vaidini pagrindinį vaidmenį. Viskas sukasi apie tave. Po Dievo malonės, viskas priklauso nuo tavo asmeninio darbo. Pratybos iš tavęs reikalauja tikro veiklumo.

- Kuo daugiau mąstai, kuo daugiau medituoji ir apsvarstai, tau geriau atliksi Pratybas.
- Kuo labiau priimi tai, ką išgirsti, kuo geriau tai suvoki, tuo didesnę naudą iš Pratybų gausi.
- Kuo labiau leidiesi apimamas kiekvienos meditacijos jausmų ir kuo geriau prisitaikai prie medituojamų temų, tuo didesnę poveikį jos tau turės.
- Kuo labiau prašai Dievo ir kuo intymiau su Juo bendrauji, tuo didesni bus tavo sieloje vykstantys stebuklai.“

(Tirso Arellano, SJ)

3 tekstas: „Keliauti į dykumą“

„Į dykumą turi iškelti paprastos sielos, nesirūpindamas ką nors nuveikti: iš tiesų dykumoje tu neturi ką veikti, tik supaprastinti gyvenimą, nusivalyti visus rūpesčius ir veiklas. Dykuma nėra lengva, ji reikli.“

(René Voillaume)

4 tekstas: Monikos ir Žano liudijimas (Bordo 69 komanda)

„Gana nepastoviu gyvenimo laikotarpiu (vaikų išvykimas iš namų, klausimai dėl gauto pašaukimo) tarp mūsų ėmė kilti įtampa ir pasidarė sunku bendrauti. Tad vietoje suplanuotos turistinės kelionės nusprendėme atlikti rekolekcijas ir užsirašėme į vidinės maldos mokyklą, judėjimo siūlomą Masabielėje. Tai buvo penkių dienų rekolekcijos tyloje (tai perskaitę kiek išsigandome), per jas gyvenome atskiruose kambariuose, kiekvienas su savo Biblija; vedėjai drąsino skaityti ir medituoti Dievo žodį tarp mokymų ir Liturginių valandų. Šis tylos laikas, pirmą dieną labai prailgęs, labai greitai atnešė palengvėjimą ir atvėrė mus Dievo žodžiui ir jo meditavimui. (...) Mes užrašuose žymėjome, kas mus sujaudino ar pasirodė svarbu.

Iš visų mokymų pats svarbiausias mums pasirodė vienas: apie asmeninę maldą, nes ji buvo mūsų didysis sunkumas. Sesijos vedėjai mums papasakojo, kaip kartą jie pasikvietė vieną vienuolį, patyrusį vidinėje maldoje. Į klausimą: „Tėve, kaip jūs meldžiatės vidine malda?“ jis atsakė: „Labai paprastai, stoju Viešpaties akivaizdon ir sakau: Viešpatie, štai aš. (...) ir jei mano siela kažkur klajoja, dar kartą pakartuju: „Viešpatie, štai aš“, kol pavyksta atverti širdį tik Jam vienam.“ Nors prabėgo daugybė metų, mums vis dar daro įspūdį šis paprastas mokymas ir labai dažnai jis mus įkvepia asmeninei maldai. Taip pat drauge susitikome su ten buvusiu dvasios palydėtoju ir pasikalbėjome apie mūsų skirtumus (...) Jis pasiūlė dieną tylos pakeisti visa Pareigai prisėsti skirta diena! O galiausia ta visa Pareigos prisėsti diena mums pasirodė per trumpa! Iš Masabielės grįžome vėl atgavę ramybę ir troškimą atsinaujinti. Taip pat paprašėme Atgailos sakramento. Ir kunigo patarimuose išgirdome savo gyvenimo taisykles, padedančias mums iš naujo atrasti vienas kitą ir toliau keliauti drauge. Iš pradžių tyła mus gąsdino. Bet baigiantis toms penkioms dienoms, stebėjome, ką ji nuveikė mūsų santykiyje su Viešpačiu ir netgi su kitais rekolekcijų dalyviais... Net rekolekcijoms pasibaigus jų poveikis toliau mus po truputį keitė. Kasdieniame gyvenime tirpo kliūtys ir mūsų pokalbiuose vėl išivyravo ramybė. Mumyse atgimė naujas žmogiškas ir dvasinis vaisingumas. Ir mes dėkojame už tai, kad galėjome kartu patirti šį labai stiprų laiką mūsų porai.“

(Laiškas nr. 202 – 2013 m. gegužė–rugpjūtis)

9.3. Praktinės mėnesio gairės

9.3.1. Asmeninis peržvalgos laikas

Siūlome prisiminti visas rekolekcijas, atliktas prieš tampant Dievo Motinos komandų nariu ar jau juo tapus.

Prisiminkime svarbiausią žinutę arba patirtį iš kiekvienų rekolekcijų ir išskirkime tą, kuri paliko stipriausią pėdsaką. Jei reikia, peržvelkime rekolekcijų užrašus arba ten gautą medžiagą.

Per mėnesį dar kartą išgyvenkime tas žinutes arba patirtis, suvokdami jų įtaką mūsų asmeniniam ir poros gyvenimui.

9.3.2. Pareiga prisėsti

- Poros rekolekcijos yra gyvenimą keičianti patirtis: kas įkvėpė ar padėjo, ar kaip tik trukdė mūsų pasiryžimui išvykti į rekolekcijas?
- Iš visų rekolekcijų patirčių, kurios buvo naudingiausios stiprinant ryšį su Dievu? Kurios naudingiausios stiprinant ryšį mūsų poros gyvenime? Prisiminkime tas, kurios mums reikalingiausios būtent dabar.
- Jei dar nesame dalyvavę rekolekcijose, dėl kokių priežasčių? Kas kliudo?

9.3.3. Gyvenimo taisyklė

Jei šiais metais dar nedalyvavome rekolekcijose, nuspręskime dalyvauti pasitaikius artimiausiai progai. Melskime Viešpatį suteikti mums gilų to troškimą.

Jei rekolekcijas jau atlikome, galime gyvenimo taisyklę pasiskirti remdamiesi per rekolekcijas gautomis įžvalgomis.

9.4. Komandos susitikimui

9.4.1. Malda

Evangelija pagal Matą 6, 19–21
Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia. Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.

Iš Pirmosios Karalių knygos 19, 11–13
Išeik laukan, – jis pašaukė, – ir stovėk ant kalno prieš VIEŠPATĮ, nes VIEŠPATS praeis.“ Pūtė didelis vėjas, jis buvo toks stiprus, kad skaldė kalnus ir trupino į gabalus uolas prieš VIEŠPATĮ, bet VIEŠPATIES nebuvo vėjyje. Po vėjo – žemės drebėjimas, bet VIEŠPATIES nebuvo žemės drebėjime. Po žemės drebėjimo – ugnis, bet VIEŠPATIES nebuvo ugnyje. O po ugnies – švelnios tylos balsas. Jį išgirdęs, Elijas apsigaubė veidą skraiste ir išėjęs atsistojo prie olos angos. Tada kreipėsi į jį balsas: „Ką čia veiki, Elijau?“

9.4.2. Pasiūlymai pasikeitimui įžvalgomis komandoje

- Ar mūsų porai pavyksta kartą per metus stabtelėti? Kaip gimsta mūsų noras atlikti rekolekcijas? Kas kliudo mūsų sprendimui išvykti, ar, priešingai, padeda apsispręsti?
- Ar dažniau važiuojame tik mūsų pora ar visa komanda? Kokie mūsų lūkesčiai prieš išvykstant?
- Kai per rekolekcijas „prarandame“ laiką Dievui, kokių vaisių sulaukiame?
- Kokį norą turime širdyje kitoms rekolekcijoms?

9.4.3. Pasidalijimas

Rekolekcijos yra metas stabtelėti, kad peržvelgtume, pagilintume, nušviestume... savo santykį su Dievu ir kitais žmonėmis. Pasidaliname komandoje apie:

- naudą ir lobius, gautus per rekolekcijas, raginančius mus skleisti šviesą žmonėms,
- šio stabtelėjimo įtaką Siekių praktikavimui,
- naudą komandos gyvenimui, kai visi nariai atliko rekolekcijas drauge. Jei dar nepasitaikė progos rekolekcijas atlikti visiems kartu, panagrinėkime priežastis, kas mums kliudo tą padaryti, ir pasidalinkime įžvalgomis.

10. PRIEDAI

10.1.Pasiūlymai apžvalginiam metų susitikimui

„Paskutinis komandos susitikimas – apžvalginis. Jis leidžia komandai atvirai apmąstyti ir peržvelgti komandos gyvenimą krikščioniškoje dvasioje. Komanda pasižiūri, kokią pažangą padarė per praėjusius metus ir pasiruošia kitiems metams.“

(Dievo Motinos komandų chartija)

Komanda per apžvalginį susitikimą rimtai ir ramiai peržvelgs praėjusius metus. Tai įvertinimo ir aptarimo susitikimas, be abejo, apimantis įvairius kiekvienos komandos poros gyvenimo aspektus, bet pirmiausiai tai visos komandos gyvenimo įvertinimas: kas yra gera ir ką verta pasilaikyti, ką galima pastiprinti ir sutvirtinti, ir galbūt ką nors verta pagerinti.

Dėkojame Dievui už visas gautas dovanas ir meldžiame Šventosios Jo Dvasios pagelbėti, kad nuolatos žengtume į priekį.

9.1.1. Metinio susitikimo dvasia

Siūlome metinį susitikimą rengti tarsi gyvenimo peržvalgą, kaip siūloma Dievo Motinos komandų chartijoje (1947, pataisyta 1977 m.): „Komandos gyvenimas neapsiriboja kasmėnesiniu susitikimu. Malda vienybėje su kitais komandos nariais ir jų intencijomis, dialogas, dalijimasis ir tarpusavio pagalba (dvasinė ir materialinė) tęsiasi visą mėnesį pagal komandos susitarimą.“

Šiandien gal kiek nepopuliariu būdu tėvas Kafarelis siunčia mums stiprią žinią, ragindamas – ir tai visada svarbu – savo įsipareigojimo Dievo Motinos komandoms laikytis nuoširdžiai ir reikliai.

„(...) Čia tikrai neketinu siūlyti jums atlikti nuodugną sąžinės patikrinimą, kaip antai: „ar poroje, parapijoje, darbe, šalyje, Bažnyčioje aš esu parazitas, ar doras tarnas?“ Man neatrodo rimta taip paviršutiniškai nagrinėti tokį svarbų klausimą. Kukliai raginu kiekvieną porą užduoti sau klausimą: Kodėl tapau komandos nariu? Kad imčiau, ar kad duočiau?“

Toliau kreipiuosi į kiekvieną komandą: kodėl vadovaujate Judėjimu? Ar kad gautumėte jau parengtas temas darbui, ar kad gautumėte laikraštį, ar kad pasinaudotumėte kitų žmonių patirtimi? Tokiu atveju nesate tinkamoje vietoje.

(...) Bet jei atsakysite man: „Norime dalyvauti didžioje Dievo Motinos komandų misijoje, norime savo porose įsteigti Dievo Karalystę, dirbti, kad šventumas išsaknytų šiuolaikiniame pasaulyje ir nebūtų prieinamas vien tik vienuoliams; norime tapti gerais žmogiškojo Miesto darbininkais, tvirtais Kristaus apaštalais“, tada jūs laikotės jūsų dvasingumo ir jūsų komanda jums pasitarnaus. (...) Panirę į Komandų dvasią nebeturėsite sunkumų priimdami jos discipliną. Daugiau nebesakysite: ta taisyklė man nepatinka; nesutinku! – bet: kadangi toks įsipareigojimas yra naudingas, kad Judėjimas gerai veiktų – priimu!“

(Tėvas Anri Kafarelis – Meilė ir Malonė (L'Amour et la Grâce))

Negalime Judėjimo atžvilgiu užimti tokios pozicijos kaip nuomininkas prieš šeimininką ar darbuotojas prieš darbdavį. Turime jaustis kaip pilnaverčiai nariai, už viską atsakingi, su visais vieningi. Negalime atsiriboti, nesvarbu, ar Judėjimas smunka žemyn, ar daro pažangą.

Gyvas judėjimas yra toks, kuris statomas kiekvieną dieną, kiekvieno narių dėka. Šiose statybose kiekvienas prisiima tinkamą atsakomybę pagal ypatingus savo gebėjimus, resursus, laiką, dosnumą...

Judėjimas ima smukti ir nykti, kai jo nariai atmeta „statytojų“ laikyseną ir tampa tarsi „nuomininkai“! Ar jūs visi, Dievo Motinos komandų nariai, prisideda prie Judėjimo statybų? Siūlau išskelti šį klausimą.“

(Tėvas Anri Kafarelis – Statytojai ar nuomininkai)

9.1.2. Klausimai susitikimui parengti

Per susitikimą kiekviena pora gali pasidalinti svarbiausiu šių metų atradimu apie Pasidalijimą ir Siekius.

Poroje (pavyzdžiui, pasinaudojant Pareiga prisėsti)

Pradėkite nuo Dievo žodžio klausymo, po to bendra malda.

„Džiaukitės, tobulinkitės, vienas kitą guoskite, būkite vieningi, taikiai gyvenkite, ir meilės bei ramybės Dievas bus su jumis.“ (2 Kor 13, 11)

Po trumpos tylos pasidalinkite naudodamiesi šiais klausimais:

- Kokių galimybių „atgimti“, pakeisti gyvenimą, atsiversti turėjome per šiuos metus? Ar gal praleidome tas galimybes?
- Koks buvo mūsų dvasinis kelias per šiuos metus?
- Kaip Siekiai padėjo mums einant šiuo keliu?
- Koks Siekis įkvėpė svarbų pokytį mūsų gyvenime – asmeniškai ir poroje?
- Nusistatykite tikslus kitiems metams (gyvenimo taisyklė).

Komandoje:

- Kaip vertintumėte Pasidalijimo kokybę komandoje šiais metais?
- Ar atradome didesnę Pasidalijimo prasmę ir jo turtus?
- Ką gavome iš kitų porų?
- Kaip dvasios palydėtojas galėjo prisidėti prie mūsų komandos augimo?

Judėjime:

Ar Judėjimas (sektorius, regionas, provincija, super-regionas ir tarptautinė vadovaujanti komanda) pasiūlė progų susitikti, savaitgalių, sesijų apie Siekius ir Pasidalijimą?

Jei taip, kaip išnaudojome tas progas? Kuo jos mus praturtino?

9.1.3. Komandos susitikimui

Kadangi šis susitikimas yra ypatingas ir greičiausiai truks ilgiau nei įprasta, svarbu nusistatyti jo eigą ir jos laikytis. Mūsų siūloma eiga:

- Palaiminimas

„Viešpatie, mūsų Tėve, Tu suteiki viską, ko reikia mūsų dvasiai ir kūnui. Dėkojame Tau už šį maistą, kuriuo su broliais dalysimės brolystės ženklais. Dėkojame už tuos, kurie jį paruošė. Meldžiame, Viešpatie, kad šis susirinkimas neštų vaisių. Padaryk, kad savo gyvenimu visada tarnautume broliams ir įvykdytume Tavo valią. Amen.“

- Bendrasis pasidalijimas valgant
- Malda remiantis Dievo žodžiu (2 Tim 1, 6–7; 9)

„Todėl tau primenu reikalą atgaivinti Dievo malonės dovaną, suteiktą mano rankų uždėjimu. Dievas gi mums davė ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir protingumo Dvasią. [Jis] mus išgelbėjo bei pašaukė į šventąjį pašaukimą ne atsižvelgdamas į mūsų darbus, bet savo laisvu nutarimu bei malone, kuri dovanota mums Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus.“

„Viešpatie, atverk mano lūpas, ir aš tave šlovinsiu.“ (51 psalmė)

- Metų peržvalga

Remdamiesi anksčiau pateiktais klausimais, tiesos ir atvirumo dvasioje pristatykite:

- metų temos peržvalgą,
- komandos gyvenimo peržvalgą.

Padėkokite Dievui už pažangą ir pasiektus tikslus. Prašykite Viešpaties pagalbos iširti pasitaikiusius sunkumus ir rasti iš jų išeitį.

Aptarkite kiekvieno išsakytas mintis ir nustatykite, kokiems klausimams kitais metais komanda turėtų teikti pirmenybę.

Nenukrypdama nuo Judėjimo gairių ir remdamasi siūlomų temų katalogu, komanda pasirenka kitų metų studijų temą.

Atsakingoji pora išsiunčia Sąveikos zonai metinio susirinkimo apžvalgą, išskyrusi, jos manymu, svarbius Judėjimui dalykus.

- Mergelės Marijos giesmė

Susitikimas baigiamas malda Mergelei Marijai, vienijantis su visomis Dievo Motinos komandų poromis.

10.1.4. Siekiai

Dievo žodžio klausymasis
Asmeninė malda
Sutuoktinių ir šeimos malda
Pareiga prisėsti
Gyvenimo taisyklė
Rekolekcijos

10.1.5. Trys nuostatos

Ištvermingai stengtis suprasti Dievo valią
Stengtis suprasti tiesą apie save
Susitikimo ir bendrystės patirtis

10.2. SIŪLOMAS KASMĖNESINIO SUSITIKIMO PLANAS

1. VALGYMAS

Valgymas pradedamas paprasta malda. Jis turėtų vykti bendrystės dvasioje. Valgymo metu galimas bendrasis pasidalijimas.

2. MALDA

- a. Pradžios malda
- b. Dievo žodžio skaitymas ir klausymasis
- c. Asmeninė malda
- d. Intencijos

3. PASIDALIJIMAS DVASINIAIS KLAUSIMAIS

Dalijamės apie Siekių praktiką, kiekvienas pristato savo pažangą. Būtų gerai pridurti apmąstymą, kaip sekasi dalyvauti komandoje ir Judėjime.

4. BENDRASIS PASIDALIJIMAS

Su komandos nariais dalijamės apie asmeninį, santuokinį, šeimos, profesinį gyvenimą, savo išsipareigojimus... tarpusavio pagalbos ir veikliosios meilės dvasioje, labai atidžiai klausydami, ką kalba kiti.

5. STUDIJŲ TEMOS APTARIMAS

Drauge giliname savo tikėjimą. Studijų temą pora paruošia ir nusiunčia Atsakingajai porai dar prieš susitikimą.

6. MERGELĖS MARIJOS GIESMĖ IR BAIGIAMASIS PALAIMINIMAS

SUSITIKIMUI SIŪLOMOS MALDOS

ŠVENTOSIOS DVASIOS KVIETIMAS

Ateik, Šventoji Dvasia, pripildyk Tave tikinčiųjų širdis ir uždek jas Tautosios meilės liepsna.

Atsiunti tu savo Dvasią, ir kyla gyvybė.

Visi: Ir atnaujini žemės veidą.

Melskimės: Viešpatie Dieve, Šventosios Dvasios šviesa Tu ug dai tikinčiųjų širdis. Padaryk mus klusnius Tavo Dvasiai, kad suprastume, kas teisinga, ir suteik mums paguodą Jos buvimu.

Visi: Amen.

MALDA PRIEŠ PASIDALIJIMĄ

Viešpatie Jėzau, dalindamiesi apie savo gyvenimą prisimename, kad visa iš mūsų sakramento gaunama malonė kyla iš Tavęs ir kad meilė įgyja prasmę tik tada, kai

stengiamės dėl savo sutuoktinio ir šeimos gėrio.

Tegu šis laikas padeda mums augti! Dėl to meldžiame Tave: išmokyk mus nuolankiai kalbėti apie savo silpnybes ir netobulumą, prašant visų atleidimo. Padėk mums nepasiduodant tuštybei kalbėti apie savo pasiekimus ir džiaugsmus, kad jie taptų padrąsinimu ir pagalba kitiems, dėkojant Dievui.

Dabar norime prisiminti ir melsti Tave už šeimas, kurios kenčia ir patiria sunkumų, ypač už tokias šeimas iš mūsų komandos.

Amen.

MALDA PRAŠANT TĖVO ANRI KAFARELIO PASKELBIMO ŠVENTUOJU

Dieve, Mūsų Tėve,
Tu savo tarno Anri Kafarelis širdies gelmėje įkūrei meilės polėkį,
raginusį visiškai atsiduoti Tavo Sūnui ir įkvėpusį kalbėti apie Jį.

Jis – mūsų laikų Pranašas,
atskleidęs kiekvieno iš mūsų pašaukimo orumą ir grožį
pagal visiems skirtą Jėzaus žodį: „Ateik ir sek paskui mane.“

Jis pakėlė sutuoktinių dvasią dėl didybės Santuokos sakramento,
išreiškiančio Kristaus ir Bažnyčios vienybės bei vaisingos meilės slėpinį.
Jis parodė, kad kunigai ir poros
yra pašaukti gyventi pagal meilės pašaukimą.
Jis vadovavo našlėms: meilė stipresnė nei mirtis.
Įkvėptas Dvasios,
daugybę tikinčiųjų vedė maldos keliu.
Jis buvo apimtas ryjančios ugnies, ir Tu gyvenai jame, Viešpatie.

Dieve, mūsų Tėve,
užtariant Dievo Motinai,
meldžiame Tave, kad greičiau ateitų diena,
kai Bažnyčia paskelbs apie jo gyvenimo šventumą,
kad visi atrastų džiaugsmą sekti paskui Tavo Sūnų,
kiekvienas pagal savo pašaukimą Dvasioje.

Dieve, mūsų Tėve, šaukiamės tėvo Kafarelis dėl...
(Įvardyti prašomą malonę)

(Malda patvirtinta Paryžiaus Arkivyskupo André Vingt-Trois. Nihil obstat 2006 01 04, Imprimatur 2006 01 05)

